

ז'קו

מאת אילן חצור

הדמויות:

1. ז'קו נחמיאס – בן ארבעים. פועל במפעל טקסטיל בעיירה בנגב.
2. דוד אלקלעי – חבר שלו. יושב ראש ועד העובדים במפעל.
3. גאולה – אשתו של ז'קו. בהריון.
4. שמחה – אמו של ז'קו.
5. אבירם גאון – מנהל המפעל בו ז'קו עובד.
6. פנינית – המזכירה של גאון.
7. ד"ר זרעון – רופא להפריה.
8. נחמה – פקידה במחלקת מודעות אבל.
9. ורדה פינק – מנחת תוכנית אירוח בטלוויזיה.
10. בוטניקאי.
11. שכן של אמו של ז'קו
12. מהנדס יעול אמריקני.
13. שלושה אוהדי כדורגל
14. תחקירן ותחקירנית בתוכנית של ורדה פינק.
15. שני פועלים במפעל בו עובד ז'קו.
16. שלושה פקידי קבלה בשמיים. (מנהל ושני עוזרים)
17. שני אחים של בית אבות.
18. מאכר דתי בבית קברות.
19. איש עסקים הודי.
20. נזיר שתקן

המחזה הועלה לראשונה בתיאטרון בית ליסין 1999

בימוי: מיקי גורביץ'

תפאורה ותלבושות: דרור הרנזון, אורנה סמורגונסקי

מוסיקה: שם טוב לוי

תאורה: עמיר ברנר

שחקנים: משה איבגי, שמעון כהן, אסי לוי, אלון דהן, תקוה עזיז, הלה סורג'ון, רענן

חפץ, רמי עמית.

מערכה ראשונה

תמונה 1 – המפעל

רעש של מפעל. האור עולה על ז'קו שעובד בקו היצור יחד עם פועלים נוספים. מהנדס ייעול אמריקני דוחף את ראשו לעבודתו של ז'קו ורושם הערות. ז'קו נתקל בו שוב ושוב

ז'קו: תעזוב אותי כבר!

המהנדס ממשיך לרשום. ז'קו פונה לאלקלעי, בצעקות

ז'קו: מה הוא רוצה מהחיים שלי?

אלקלעי: חברת ייעול...

ז'קו: איזה ייעול? מהבוקר הוא מפריע לי לעבוד!

אלקלעי: כולם סובלים, לא רק אתה.

ז'קו: כן אבל אני האחרון שידע למה.

אלקלעי: אתה צריך טרמפ היום?

ז'קו: לא, יש לי שעות נוספות.

אלקלעי: עוד פעם? בגללך המפעל פושט את הרגל?

ז'קו: הבטחתי לגאולה מזגן מפוצל.

אלקלעי: אל תהרוג את עצמך.

ז'קו: גיהנום אצלנו בבית.

אלקלעי יוצא. ז'קו ממשיך לעבוד. מרים ארגז גדול ומגלה

את ...)

תמונה 2 – הבית של ז'קו וגאולה

גאולה יושבת על ספה, רגליה מורמות, מאורר מרעיש מפזר מעט רוח, היא מזיעה מאוד ומנפנפת בנייר על פניה. צופה בטלוויזיה בתוכנית של ורדה פינק

גאולה: ...חבל על הזמן ועל הבריאות שלך.

ז'קו: גאולה ...

גאולה: כמו שהתלוש האחרון שלך נראה, עם כל השעות הנוספות, אולי תוכל

לקנות לי את השלטר של המזגן.

ז'קו: שזה יותר טוב מכלום ...

גאולה: מה אתה עושה? תדליק תכף ומיד.

ז'קו: סליחה, פשוט כל היום רעש במפעל... אני מצטער.

גאולה: איך זה? איך זה שלא לקלעי יש אותו ותק כמו שלך אבל משכורת כפולה? תסביר לי פעם אחת שאני אבין.

ז'קו: התחלנו? מאיפה את יודעת מה יש לאלקלעי?

גאולה: אני יודעת!

ז'קו: קודם כל הוא יו"ר הועד, אז הוא מקבל תוספת ...

גאולה: יש לו מוטיבציה, הוא לא כמוך ...

ז'קו: היום עם כל ההפרטה והפיטורים, צריך להגיד תודה על מה שיש. עוד פעם אוכל של הגנון?

גאולה: צריך להגיד תודה על מה שיש.

ז'קו: גאולה, אני בן אדם מבוגר, אני לא יכול לאכול כל החיים שלי אוכל של

ילדים בני שלוש! כל יום פירה בלי מלח וחתיכות עוף קטנות מכובסוות

גאולה: תפסיק להתלונן, יש גם רסק תפוחים לקינוח ...

ז'קו: גאולה, תסתכלי, יש לי שיניים! אני יכול ללעוס! אני רוצה בשר, אני

רוצה תבלינים, אני רוצה . . .

גאולה: מה אתה רוצה?

ז'קו: כלום. (מתחיל לאכול).

גאולה: עשר שעות, משש בבוקר עד ארבע אחרי הצהרים אני על הרגליים. תסתכל אתה איזה ורידים יצאו לי, תסתכל! (מראה לו את רגליה) אולי זה יקלקל לך קצת את התאבון. הנשמה יוצאת לי אלף פעם עד שהאמא האחרונה באה לקחת את הילד שלה, תמיד באיחור של שעה, ובדיוק אז, אתה רוצה שאני אעמוד עוד שעתיים, מול הגז, על הרגליים, עם הבטן, ואבשל לכבוד ארוחת ערב? תשכח מזה. זה מה שיש לאכול. חסר לך מלח - תוסיף, לא מוצא חן בעיניך? לך תאכל אצל האמא שלך.

ז'קו: אני מצטער גאולה.

גאולה: "אני מצטער גאולה". אפילו לריב איתך משעמם.

ז'קו: אני אגמור לאכול ואעשה לך מסג' ברגליים.

תמונה 3 - מפעל הטכסטיל

ז'קו עובד. מתייאש, נכנס לארגז גדול ונרדם. נכנס אלקלעי, מחפש, מוצא ומעיר אותו

אלקלעי: ז'קו, ז'קו! ז'קו!!! מה קורה איתך? יאללה קום קום!

ז'קו: אין לי חשק, אלקלעי.

אלקלעי: למי יש חשק לעבוד?

ז'קו: לא, לא לעבוד.

אלקלעי: אז מה?

ז'קו: לחיות.

אלקלעי: אין דבר כזה. כולם רוצים לחיות.

ז'קו: עובדה.

אלקלעי: מה עובדה?

ז'קו: אלקלעי, מה מחזיק אותך בחיים?

אלקלעי: מה זה?

ז'קו: תחשוב על זה, לכל דבר בחיים יש סיבה, נכון? אנחנו שותים כי אנחנו צמאים ואנחנו משתינים כי אנחנו שותים, אבל למה אנחנו בכלל

חיים? איך זה שלכל דבר בחיים מוצאים סיבה — חוץ מלחיים עצמם?

אלקלעי: לא יודע, החיים הם הסיבה של עצמם, לא?

ז'קו: ואם אין לחיים סיבה חוץ מעצמם, והחיים עצמם חרא, אז למה לחיות?

אלקלעי: מה זאת אומרת "למה לחיות???" . ז'קו, יש דברים שעליהם לא

שואלים למה.

ז'קו: למה?

אלקלעי: כי . . . חייבים!

ז'קו: לא חייבים.

אלקלעי: לחיות זה הדבר הכי טבעי.

ז'קו: ולמות זה מלאכותי?

אלקלעי: לחיות זה יצר, יצר החיים, שמעת על דבר כזה?

ז'קו: כן, שמעתי על דבר כזה.

אלקלעי: תשמע, גם החיים שלי לא משהו אבל יש לך משהו אחר להציע?

ז'קו: לא בעולם הזה.

אלקלעי: שקט שקט. בר מינן. חמסה, חמסה בן פורת יוסף. טפו טפו.

ז'קו: למה אתה מבזבז רוק? ממה אתה כל כך מפחד? אתה יודע מה יש

במוות? מישהו יודע? לפחד מהמוות זה מטופש. אולי המוות נחמד?

אלקלעי: איך המוות יהיה נחמד עם כל האדמה מסביב והתולעים, איך?

ז'קו: לא מדבר על הגוף. מה זה הגוף? זה רק הכלוב שסוגר על . . . הציפור, ואם הכלוב נשבר,

אז הציפור יכולה לעוף גבוה . . . לחופשי . . . לשיר . . .

אלקלעי: אה, אני יש לי בפנים עורב.

ז'קו: איזה חיים אלה, להיות עבד לארגזים? להיות בן ערובה של . . . מזגן

מפוצל?

אלקלעי: יש לך בית, אשה, עוד מעט יהיה לך תינוק!

ז'קו: כן, הבטן של גאולה, זאת סיבה הכי טובה לחיות.

אלקלעי: יאללה ז'קו לעבודה, בעזרת השם נביא היום בלילה שש בלוטו, רק

אני ואתה! לא נצטרך לראות את המטחנה הזאת יותר. נתתי לך את

המספריים, נכון?

ז'קו: אה? כן כן בטח, אצלי.

אלקלעי: אבל בינתיים . . .

ז'קו: בינתיים זה כל החיים.

אלקלעי: (ז'קו לא זז) ז'קו!

קול של אשה ברמקול: "ז'קו נחמיאס, גש בבקשה למשרדי

ההנהלה, גש בבקשה למשרדי ההנהלה . . ."

אלקלעי: תזכור — הוועד מאחוריך.

תמונה 4 – משרדי ההנהלה

פנינית המזכירה מדברת בטלפון עם ארוסה

פנינית: מנחם! יש מישהי אחרת? תגיד לי את האמת . . . ההורים שלי ימותו . . . שימותו? אז מי

ישלם על החתונה? מה זאת אומרת אין חתונה . . . ומה אני יעשה עם השמלה . . .

(לז'קו)מה? מה אתה רוצה? עומד ומקשיב . . .

ז'קו: את קראת לי.

פנינית: אתה ז'קו . . . מה שמו?

ז'קו: אני ז'קו נחמיאס, כן.

פנינית: גאון! ז'קו מה שמו פה.

גאון: שימתינ!

פנינית: תמתינ. ותעצום את האזניים. מנחם, מנחם אני איתך. . . איזה אידיוט הפריע לי, מה הוא חשוב עכשיו?

גאון: שיכנס.

פנינית: רגע כפרה. (לז'קו) כנס!

ז'קו: למה את כזאת? מה עשיתי לך?

פנינית: רגע אחד, נשמה. (לז'קו) כלום לא עשית לי, איך אחד כמוך בכלל

יכול לעשות לי משהו? אני מזכירה בכירה, אתה פועל פשוט,

נתון סטטיסטי. ככה שאל תתבלבל — אין פה עניין של יחסים בכלל.

ז'קו: אני לא נתון סטטיסטי, קוראים לי ז'קו.

פנינית: (נוחרת בבוז וחוזרת לטלפון) מנחם? הנה, בגללך מנחם ניתק.

יאללה כנס כבר, נודניק!

תמונה 5 – משרד המנהל

משרד המנהל. ז'קו נכנס, גאון סוקר לבנים סקסיים התלויים

על בובת גבר. מאחוריו גרף גדול שיוורד מטה.

גאון: ז'קו ז'קו ז'קו. . . מאוד מעניינת אותי דעתך (מחווה על הדגם) למה זה לא

נמכר?

ז'קו: סליחה, מה זה בדיוק?

גאון: זה קומביניזון לגברים, רעיון שלי. תיגע, כותנה טהורה, משי, תחרה, כל

כך רך ונעים וסקסי, ובכל זאת — לא נמכר. מה אתה אומר? תאמין לי שיותר מכל מומחי השיווק והפרסומאים ביחד, חשובה לי דעתם של אנשים כמוך. מה אתה אומר?

ז'קו: מה זה אנשים כמוני?

גאון: אה . . . ניסית את זה פעם?

ז'קו: לא, אני לא . . . אשתי הייתה מגרשת אותי מהבית.

גאון: זה הסט האחרון שנשאר. כל היתר נשרפו.

ז'קו: כן, שמעתי.

גאון: מזל שהסחורה הייתה מבוטחת.

ז'קו: כן, מזל גדול.

גאון: טוב נניח לזה. עזרת לי מאוד. שב בבקשה, ז'קו. המפעל שלנו נקלע לקשיים קשים ביותר.

הפתרון — הפרטה! לשם כך אני הזמנתי מארה"ב את חברת הייעוץ והייעול הטובה ביותר בעולם (ברושם רב) "ג'ונסון אנד מאקטיר". אתה בוודאי שמת לב למומחים שלהם מסתובבים במפעל. פניית! ובכן, אתמול, לאחר המתנה ממושכת ומורטת עצבים, קבלתי מהם את הדו"ח. תודה.

פנינית מגישה לו כרך עבה בכריכת עור וזהב.

גאון: אני מצטער ז'קו, לפי הדו"ח שלהם אתה הפועל הכי לא יעיל במפעל. תבין - החוזק של כל השרשרת שווה לחוזק של החוליה החלשה ביותר שלה, ואתה, לצערי, מהווה את החוליה

הכי חלשה בקו היצור שלנו. . . כל מה שאתה עושה — מיותר. תראה, ברגע זה אתה כאן והעבודה במחלקה שלך לא רק שלא נפסקת אלא זורמת טוב יותר. בגלל זה אנחנו גם לא נחליף אותך במישהו אחר.

ז'קו: וזהו?

גאון: לצערי כן, זהו. הדירקטוריון מחייב אותי לקבל את המסקנות. דע לך, שהרגע הקשה ביותר בקריירה של כל מנהל בכיר הוא פיטורין של עבוד מסור.

ז'קו: ואני חשבתי שהרגע הקשה ביותר בקריירה של מנהל בכיר הוא הרגע שהוא עצמו צריך להתפטר.

גאון: ז'קו, אני מבקש, הציניות שלך לא עוזרת. גם ככה מאוד קשה לי.

ז'קו: סליחה.

גאון: כולנו יודעים מה המשמעות של המפעל לתעסוקה בעיירה, במיוחד אני.

ז'קו: שגר ברמת השרון...

גאון: מה הקשר? אני בטוח שאתה תתגבר.

ז'קו: מבטיח?

גאון: תיגש בבקשה להנהלת חשבונות.

ז'קו קם לצאת, חוזר

ז'קו: וחוץ ממני, הכל בסדר במפעל?

גאון: כמובן שיש כאן עוד המלצות אבל זה לא רלוונטי לגביך.

ז'קו: אני המפוטר היחיד.

גאון: אתה ההמלצה האופרטיבית היחידה.

ז'קו: איזה שפה יפה יש לכם, מה הם אמרו למשל על הרעיון הגאוני שלך להשקיע שני מיליון דולר

בדבר הזה? קומביניזון לגברים...

גאון: הם קראו לזה תוצאה מצערת של סיכון עסקי מחושב.

ז'קו: הם מספיק חכמים בשביל להיות נחמדים למי שמשלם להם. שמונה מאות אלף דולר שילמת

לג'ונסון אנד מאק... טיזי האלה, נכון?

גאון: זה בהחלט סכום סביר לחברה בסדר גודל...

ז'קו: שמונה מאות דולר בשביל להגיד שאני מיותר? אם היית טורח לרדת פעם אחת למחסן

ולשאול אותי היית מקבל אותה תשובה, אבל בחינם. שמונה מאות אלף דולר... עכשיו

אני מבין למה משכורת של שלושת אלפים חמש מאות שקל שאתה משלם לי בחודש

היא מעמסה על התקציב של המפעל...

גאון: אל תהיה אגואיסט!

ז'קו: עשרים שנה אני עובד פה... מהצבא.

גאון: אני מצטער, תהליך הפרטה...

ז'קו: עוד פעם הפרטה? אתם מפריטים ועושים בוחטות, אנחנו מופרטים

ומפוטרים. אחלה פטנט מצאתם לכם . . .

גאון: תרשה לי לצטט את גברת הברזל מרגרט תאצ'ר . . .

ז'קו: מה מרגרט תאצ'ר? גאולה נחמיאס, אשתי, בהיריון.

גאון: מזל טוב!

ז'קו: מה? איך אני . . . עכשיו . . .

פוער את פיו ומתעלף

גאון: ז'קו, מר ז'קו! (לעצמו) פנינית! פנינית!

פנינית: מה קרה, מה קרה?

גאון: אמבולנס.

פנינית: שככה יהיה לי טוב . . .

יוצאת, יללות אמבולנס, ז'קו נלקח לבית חולים

גאון: רק זה היה חסר לי. אני עם כל ההומניות שלי, עם הפתיחות שלי, עם

מדיניות הניהול הנאור שלי, דווקא עכשיו לפני ההפרטה. איזה אסון!

תמונה 6 – בית החולים

ז'קו שוכב במיטה עם אינפוזיה. הוא מתאושש. לידו אמו

אמו: אני לא רוצה שיבשלו לי, מה פתאום? אני מבשלת לעצמי, אבל היא

מתעקשת. אומרת לי, את אמא של בעלי, אני רוצה לבוא לבשל לך.

ז'קו: פיטרו אותי היום, אמא.

אמו: יהיה טוב. באה, "בישלה". האפונה, חתכה אותה כמו הפרצוף שלה, חצי זרקה לפח, אחר כך

שרפה את השמן . . .

ז'קו: אמא . . .

אמו: עוד כמה זמן היא תבוא ללשכת הרווחה, תגיד עלי "היא לא מטפלת בעצמה, לא יכולה לבשל, קחו אותה לבית אבות", יבואו לקחת אותי, והיא תיקח את הבית שלי . . .

ז'קו: אמא . . . אף אחד . . .

אמו: באורז שמה מלח כאילו היא רוצה להרוג אותי . . . זאת האשה שלך!

ז'קו מיואש ממנה, נכנס אלקלעי עם זר פרחים

אלקלעי: ז'קו! שלום שמחה. הפרחים מכל החברה. והשוקולד ממני.

ז'קו: תודה.

אמו: אסור לך.

האמא לוקחת ממנו את השוקולד, בודקת והולכת לאכול).

ז'קו: ניפחה לי את המוח.

אלקלעי: מה אמרו הרופאים?

ז'קו: התרגשות, לחץ דם.

אלקלעי: בן זונה גאון, איך זרק אותך כמו כלב. כל המפעל עמד כשהוציאו אותך, קיללו את גאון.

ז'קו: וחזרו לעבוד?

אלקלעי: מה אפשר לעשות? אבל אנחנו נעזור לך, מה אתה דואג. אתה בשר

מבשרנו. בשביל זה אני בוועד.

ז'קו: מה תעשו?

אלקלעי: הכל. נשבת את המפעל אם צריך.

ז'קו: אין לי מקצוע אחר, אתה יודע. בגיל שלי, עם הבריאות שלי, במצב העבודה באזור שלנו

. . .

אלקלעי: אל תדבר שטויות. אתה חוזר לעבוד וזהו. מה אתה דואג?

ז'קו: זה לא שאני לא סומך עליך, אבל אחרי שגאון תפש אותך . . .

אלקלעי: אז מה?

ז'קו: אז אתה קצת במצב חלש עכשיו, לא?

אלקלעי: זה שטויות. חוץ מזה אף אחד לא יודע על זה חוץ ממך, ואתה חבר שלי.

ז'קו: גאון יודע.

אלקלעי: אתה מוכן להשאיר את זה לי? אתה רק תנוח. כמה זמן אתה צריך להישאר פה?

ז'קו: רוצים להשאיר אותי עד הלילה, לעשות לי עוד כמה בדיקות. אבל אני

חושב שאני אסע איתך עכשיו וזהו.

אלקלעי: בשום פנים ואופן. אתה חייב לנוח ולעשות את הבדיקות (פאזזה).

ז'קו: אני חייב לספר לגאולה.

אלקלעי: תספר לה בלילה אחרי שתחזור. לא טוב שאשה בהריון תבוא לבית חולים לא בשביל

ללדת. טוב . . . (פונה ללכת).

ז'קו: לאן אתה ממהר?

אלקלעי: אני חייב לחזור למפעל. אני צריך לטפל בעניינים שלך.

ז'קו: תודה, אלקלעי.

אלקלעי: אני מתבייש שאני לא יכול לעשות יותר למענך (יוצא).

ז'קו: אמא, למה שלא תיסעי איתו הביתה?

אמו: מזיע החבר שלך. גם השוקולד לא טעים.

ז'קו: אולי תביאי לי משהו לשתות. אני צמא.

אמו: תן לי כסף.

נותן לה. היא יוצאת. נושם בהקלה

ז'קו: אולי הכל לטובה? יש לי אשה שמחכה לי בבית, ויש לה בטן, ויש לי חבר, לפחות אחד,

והוא בוועד. והוא ידאג לי, ואם לא אז . . . אפשר לחשוב מה הפסדתי היום, את האזיקים

שלי, זה הכל. עבודה מחורבנת. ככה צריך להסתכל על זה . . . זהו, אני אקח את הפיצויים

ואעשה לגאולה הפתעה: נופש בחו"ל, אחר כך נדאג לכל היתר.

רופא עבור במסדרון, מבחין בז'קו, חוזר

רופא: ז'קו? ז'קו נחמיאס?

ז'קו: דוקטור זרעון?

רופא: ז'קו! מה אתה עושה פה?

ז'קו: סקר על איכות הסדינים בבתי חולים. מה אתה עושה פה? העבירו אותך לכאן?

רופא: לא, לא! באתי לבקר קולגה. (מעייין במסמכים רפואיים) מה קרה?

ז'קו: התעלפתי בעבודה.

רופא: אני רואה. למה?

ז'קו: קבלתי קידום.

רופא: ואתה מרגיש יותר טוב?

ז'קו: כן.

רופא: תהיה בריא. להתראות.

ז'קו: (נזכר) דוקטור!

רופא: מה?

ז'קו: אנחנו חייבים לך עוד כסף, נכון?

רופא: לא לא גאולה שילמה.

ז'קו: מתי שילמה?

רופא: כשהיא באה לקחת את התוצאות של הבדיקות. אני רק מקווה שלא קיבלת את התוצאות קשה מדי. זה לא סוף העולם.

ז'קו: ה-א.ק.ג. בסדר גמור, וגם הלחץ דם חזר להיות נורמלי . . .

רופא: התכוונתי לבדיקות שעשית לפני שנה, אצלי.

ז'קו: אה . . . הבדיקות ההן. העניין נפתר.

רופא: אני שמח שזאת הגישה שלך. אני אמרתי לאשתך שזוג נחמד כמוכם יקבל מהר מאוד ילד לאימוץ.

ז'קו: מה אימוץ?

רופא: טוב, זה נראה לי הפתרון המתבקש...

ז'קו: למה אימוץ?

רופא: אשתך לא אמרה לך?

ז'קו: אמרה לי מה?

רופא: היא הייתה אצלי ולקחה את התוצאות. היא ביקשה ממני לא לספר לך כדי שהיא תספר לך בעצמה...

ז'קו: תספר לי מה...

רופא: מה? אתה לא יודע?

ז'קו: לא יודע מה?

רופא: צר לי אבל... בבדיקות זרע שעשית התברר שאתה עקר. אין לך סיכוי להכניס פעם אשה להריון.

ז'קו: מה???

רופא: אני הייתי בטוח שאתה יודע, שהיא סיפרה לך, אלוהים אני מרגיש איום ונורא...

ז'קו: אתה מרגיש איום ונורא? גאולה בהריון!!! אתה בטוח במה שאתה אומר?

רופא: כן. אני זוכר את המקרה כי התייעצתי עליו עם שני מומחים. כולם אמרו שאין סיכוי.

ז'קו: אתה יודע דוקטור, לפני שנכנסת היה לי רגע של חסד, ועכשיו כשאני חושב על זה, הרגעים של החסד הם הרגעים הכי אכזריים בחיים, כי הם רק מראים לך כמה מכוערים ומגעילים וחסרי טעם כל הרגעים האחרים.

קורע את האינפוזיה מזרועו וקם

תמונה 7 – הבית של ז'קו וגאולה

ז'קו וגאולה באמצע ויכוח סוער

ז'קו: את אשתי, את אמרת לי שאת אוהבת אותי.

גאולה: אני אוהבת אותך.

ז'קו: אז איך יכולת לעשות דבר כזה?

גאולה: אני רציתי ילד.

ז'קו: את רצית שאני אגדל ילד של מישהו אחר?

גאולה: במילא לא היה איכפת לך לקחת ילד מאימוץ, אז מה ההבדל?

ז'קו: מה ההבדל? מה ההבדל??

גאולה: רציתי שתרגיש טוב, ז'קו, אני נשבעת, כששמעתי שאתה . . . לא יכול, לא רציתי לצער אותך, רציתי שתרגיש אבא, שתעבור איתי את החוויה

ז'קו: הייתי מרגיש אבא גם של ילד מאומץ.

גאולה: אבל אני לא הייתי מרגישה אמא. אני רוצה שהילד שלנו יצא ממני, מהרחם שלי . . .

ז'קו: יכולנו ללכת לבנק הזרע.

גאולה: לא סומכת על בנקים, ז'קו, עובדת רק במזומן. די, היה, נגמר, אפשר לשכוח.

ז'קו: עד הפעם הבאה שתרצי עוד ילד. תעשי את זה עם אותו אחד, ככה

שהילדים, גם אם הם לא יהיו דומים לי, לפחות יהיו דומים אחד לשני.

גאולה: אל תהיה מגעיל ז'קו. דווקא עכשיו שהחלום שלי התגשם . . .

ז'קו: כן, ללדת ממזר!

גאולה: אתה צריך לעשות רק סוויץ' קטן בראש זזהו. סוויץ' קטן והוא יכול להיות

הבן שלך! אתה יכול להחליף לו חיתול ולטייל איתו ולהיות גאה בו. ז'קו, רציתי שנהיה ביחד

בעניין הזה, רציתי שנהיה אבא ואמא, כמו כולם. . . . זזה מה שאני מקבלת ממך בחזרה?

ז'קו: את זונה, זה מה שאת! עם מי הזדיינת?

גאולה: ז'קו זה לא מתאים לך לדבר ככה.

ז'קו: מה כן מתאים לי? להיות אידיוט? את בחיים לא היית מגלה לי. את מגעילה אותי. את והרחם המסריח שלך, הלוואי ותלדי ילד מת!!!

גאולה: מה? עכשיו תעזוב את הבית!

ז'קו: תעזבי את את הבית!

גאולה: תנסה להוציא אשה בהריון.

ז'קו: הריון מגבר זר.

גאולה: הייתה לי ברירה? מסתבר שזה תורשתי אצלכם העקרות.

ז'קו: מה?

גאולה: אתה רוצה להגיד שאתה לא יודע שאתה ילד מאומץ? כולם יודעים חוץ

ממך?

ז'קו: זה לא הגיוני איך שאת לא מסתכלת על זה... אני לא ילד מאומץ!

גאולה: תשאל את אמא שלך. האמא ה... חורגת שלך. יהיה לך הרבה זמן לבלות איתה כי לשם אתה עובר עכשיו. שאני אלד ילד מת? זה מה שאתה מאחל לי? יאללה תעוף מפה או שאני מצלצלת לאחי, תעוף. תעוף מפה!

ז'קו: תראי גאולה, אולי אם תעשי הפלה...

גאולה: תיזהר שאני לא אפיל אותך...

ז'קו: את רוצה שהילד שלך יגדל בלי אבא?

גאולה: תסתכל על עצמך. לא עדיף? ילד צריך דמות אב, לא דמות תשעה באב.

אפילו בתור מפרנס אתה כבר לא שווה כלום. שמעתי שפיטרו אותך היום.

ז'קו: איך שמעת?

גאולה: שמעתי. אז כדאי מאוד ששני שלישי מהפיצויים שלך יגיעו אלי ואל התינוק, אחרת תבזבז את השלישי שלך על עורכי דין. עכשיו, אם אין שום דבר שאתה ממש רוצה להגיד לי תארוז לך מזוודה עם בגדים ותלך. ילד מת...

ז'קו: איפה המזוודה?

גאולה: בארון. לא לא, בעצם היא לא שם!

מאוחר מדי. ז'קו פותח את דלת הארון. אלקלעי מגיש לו את המזוודה, ז'קו לוקח אותה, ואז מבחין בחברו הטוב שעומד שם בתחתוניו, רועד. שתיקה. ז'קו הולך ונותן לו את הבגדים

ז'קו: צא אלקלעי, ותלבש. אתה תתקרה.

אלקלעי: רק על תספר לשולה... (יוצא ומתלבש) ז'קו, אני יודע מה אתה חושב... .

ז'קו: באמת?

אלקלעי: כן, והכי חשוב עכשיו שלא תתרגז.

ז'קו: אז אתה האבא של הילד שלי? גאולה? עם החבר הכי טוב שלי?

גאולה: "החבר הכי טוב שלי" עובדה שהוא לא!

ז'קו: למה דווקא הוא?

גאולה: כי הוא היה בסביבה. ויש לו חמישה ילדים.

ז'קו: אבל למה המשכתם?

גאולה: כי החבר הכי טוב שלך איים עלי שאם לא נמשיך הוא יגלה לך.

ז'קו: זה נכון?

אלקלעי: היא סתם מנסה לסכסך בינינו.

ז'קו: אלקלעי, מה עוד נשאר לסכסך בינינו? אני דווקא שמח שזה אתה. אם הייתי מוצא מישהו

אחר עוד היה אפשר להגיד — מקרה. עכשיו הכל ברור, לא? לבוא לעבוד מחר?

אלקלעי: תראה, לא רציתי להגיד לך בבית חולים, אבל... הבעיה שהוועד התחייב מראש לקבל

את המסקנות של חברת הייעוץ בתמורה למניות שנקבל אחרי הפרטה... .

ז'קו: אפשר לחשוב כמה מניות כבר הוצאת מהם? אחוז וחצי לארבע מאות

פועלים ביחד. זה לא המניות אלקלעי. היום הכל יוצא מהארון. זה בגלל

הגניבה.

גאולה: איזו גניבה?

ז'קו: שלא תהיה לך הפתעה כשהממזר שלך יתחיל להעלים דברים בגיל שנה. ספר לה, מגיע לה לדעת, לא? (אלקלעי שותק) גנב בחרת לך. ועוד גנב פשוט. שנים הוא גונב סחורה מהמפעל. לפני חודשיים הביטחון תפשו אותו והביאו אותו לגאון. וגאון, במקום להזמין משטרה, עשה לו נו נו נו ביד ושכח מהכל, נכון אלקלעי? כי בסך הכל מה זה כמה סוודרים לעומת יושב ראש ועד העובדים שאפשר להחזיק אותו בביצים? ועוד לפני ההפרטה, הא אלקלעי? מה אתה עוד עושה בשביל גאון?

אלקלעי: מי ידע שהחרב תיפול דווקא עליך... .

ז'קו: אני.

גאולה: ז'קו חכה, חכה!

ז'קו: חיכיתי, כל החיים חיכיתי, ותיראי... .

גאולה: ז'קו! (לאלקלאי) ואתה מה שמוק? אחריו! אל תבוא לפה יותר.

אלקלעי: טוב, תני לשמוע רגע את התוצאות של הלוטו... .

גאולה: אתה הולך או שאני ארים טלפון לשולה?

אלקלעי בורח

תמונה 8 – רחוב

ז'קו עומד ברחוב עם מזוודה. חבורה של שלושה אוהדים בתלבשות וצעירים בצבע קבוצתם עוברים שרים ושמחים, הם תופשים את ז'קו, מניפים אותו ומנענעים אותו).

אוהדים: יש אלוהים, יש אלוהים!

ז'קו: עזוב אותי.

אוהדים: בדקה התשעים! יש אלוהים!

ז'קו: תעזבו!

אוהדים: יש אלוהים! יש אלוהים!

ז'קו: וגם יש ז'קו, אז מה? אז מישהו קופץ על אלוהים וצועק לו את זה באוזן?

אוהדים: לך תזדיין יא מניאק שמאלני!

יורקים עליו. מסתלקים, הוא מוחה את הרוק

ז'קו: כולם נהיים פה דתיים בזמן האחרון... איזה דברים אנשים ממציאים לעצמם בשביל להחזיק בחיים... כדורגל, מכוניות, חדשות, רעיונות... כל אחד מוצא בסוף את האחיזה שלו בחיים, רק אצלי — מדרון חלק. אין שום בליטה. אין במה לתפוש, ומה שהיה — נתלש. ביום אחד הסתבר לי שאני בדיוק מה שחשבתי: מיותר מפוטר ועקר. מצד שני מה עושים עם התקווה? השארית של הצל של הספק שאולי עוד יהיה מהפך, שמישהו בסוף יבוא לעזרה, שמישהו בכל זאת ישתנה לטובה? מה עושים עם התקווה המיידית הזאת?

נכנס אלקלעי במרוצה, מחבק אותו ומנשק אותו)

אלקלעי: מזל טוב ז'קו מזל טוב!

ז'קו: צריך חוצפה בשביל לבוא לנשק אותי כמה דקות אחרי שנשקת את אשתי.

אלקלעי: ז'קו — הלב שלך חלש, אני אגיד לך את זה בהדרגה: קח אוויר. אנחנו, זאת אומרת אני ואתה...

ז'קו: מהיום — אנחנו זה אני והתולעים שלי.

אלקלעי: ז'קו, זכינו בלוטו! ניחשנו שש. ז'קו, ניחשנו שש!

ז'קו: לא נכון.

אלקלעי: באמא שלי, עכשיו שמעתי את ההגרלה דרך איזה חלון. בדקתי ברשימה שלי — ניחשנו שש!

ז'קו: זה לא יכול להיות.

אלקלעי: למה לא?

ז'קו: לא עם המזל שלי.

אלקלעי: דווקא בגלל המזל שלך. אלוהים מפצה אותך על כל הסבל...

ז'קו: ועל מה בדיוק הוא מפצה אותך? על כל התענוג?

אלקלעי: ז'קו, פרס ראשון — שמונה מיליון.

ז'קו: (קולט) אתה לא עובד עלי? ארבעה מיליון שקל... אני?

קופץ על אלקלעי ומנשק אותו

אלקלעי: מחר בבוקר אני קם, לא מצחצח שיניים, מעשן חצי קופסא והולך למפעל, נכנס למשרד של גאון ומדביק בוחטה בגודל של משמש לתוך העין שלו ומתפטר.

ז'קו: אתה יכול לשמור עוד אחת למזכירה שלו?

אלקלעי: שתישרף, שיישרף המפעל, ושתישרף גאולה. עכשיו זרקתי אותה, אני לא רוצה שהיא תפריד בינינו יותר. רק אותך אני אוהב, רק אותך והנה אני מנשק לך את הרגליים (מנשק את רגליו) תיסלח לי אחי, תיסלח לי.

ז'קו: די. קום כבר.

אלקלעי: אתה סולח לי?

ז'קו: יש לי ברירה?

אלקלעי: תודה. זה יותר חשוב לי מהכסף (קם) יאללה תביא את הטופס.

ז'קו: הוא... אני לא יודע איפה הוא...

פותח את המזוודה ומתחיל לפשפש בה

אלקלעי: ז'קו, בלי חוכמות.

ז'קו: מה לבשתי יום ראשון?

אלקלעי: ז'קו, הלב שלי עובד זבל...

ז'קו: את החולצה הכחולה?

אלקלעי: הורידים שלי זה בית קברות לכולסטרו...

ז'קו: אולי שמתו במכנסיים?

אלקלעי: ביקשתי ממך סליחה לא?

ז'קו: יום שני גאולה עשתה כביסה...

אלקלעי: שמע ישראל אדוני אלוהינו אדוני אחד...

ז'קו: אבל את המכנסיים לא נתתי לה...

אלקלעי: ז'קו איפה הטופס?

ז'קו: (מוצא) הנה.

אלקלעי: תודה לאל. כל החיים שלי עברו לי מול העיניים.

ז'קו: ראית משהו טוב?

אלקלעי: תביא כבר. בבקשה: שתיים, שמונה, עשר, חמש עשרה, עשרים, עשרים ותשע וארבעים ואחת. בלי מספר נוסף ובלי בטיח. שש או לא שש?

ז'קו: אתה צודק. אה... יש רק בעיה קטנה אחת.

אלקלעי: עוד פעם בעיה. אין שום בעיה. זכינו בשמונה מיליון! אה, אתה מתכוון אם מישהו אחר גם ניחש?

ז'קו: לא.

אלקלעי: אז מה עכשיו?

ז'קו: לא שלחתי את הטופס.

אלקלעי: אתה עם הבדיחות שלך...

ז'קו תסתכל אין חותמת...

**אלקלעי לוקח ומסתכל ומתחיל לצעוק צעקות חסרות משמעות
ושברי מילים. הוא תופס את ז'קו בצווארו ומנענע אותו**

אלקלעי: למה — לא — שלחת — את — הטופס — יא — בן — ... למה?

ז'קו: אין לי אוויר.

אלקלעי: הבטחת לי שתישלח, פעמיים שאלתי אותך ופעמיים הבטחת לי. למה

לא שלחת?

ז'קו: (בגרון ניחר) היה לי רק עשרים שקל...

אלקלעי: לשלוח טופס כזה עולה עשרים!

ז'קו: כן, אבל רציתי שוקולד מקופלת... .

אלקלעי: מקופלת?

ז'קו: כן, זה היה אחרי העבודה והייתי חייב מתוק ומקופלת עולה שני שקל, אז אמרתי לעצמי: אני אקנה לעצמי מקופלת ואלך הביתה ואביא עוד כסף ואשלח את הלוטו. אז קניתי לי מקופלת והלכתי הביתה וכבר לקחתי את הכסף מהקופסא של הכסף הקטן, אבל איך שבאתי לצאת, גאולה ביקשה שאני אעשה לה מס'ג ואיך כשגמרתי לעשות לה מס'ג התקשרה אמא שלי שאני אקנה לה את המשחה נגד טחורים... .

אלקלעי: די די די! אתה רוצה להגיד לי שאני הפסדתי ארבע — מיליון — שקל בגלל הטחורים של האמא שלך?

ז'קו: לא בגלל מקופלת... .

אלקלעי: תכף אני אקפל אותך!

ז'קו: אמרתי לך מהתחלה שאיתי זה לא יילך.

אלקלעי: מה אתה כזה אדיש? אתה הרסת לי את החיים. אתה הוצאת אוכל מהפה של הילדים שלי! אתה חרבת את הווילה בסביון ועשית "טוטאל לוסט" למרצדס שהייתי קונה. אתה חרבנת בידיים שלך, שיקטעו היום אמנ!, את ההזדמנות היחידה שהייתה לי בחמישים שנה של חיים מסריחים ותקעת אותי עד סוף החיים בחור הזה, אני שונא אותך כמו... הייתי הורג אותך עכשיו כמו שחתול הורג ג'וק, לאט לאט, ובהנאה.

ז'קו: בבקשה!

אלקלעי: אבל יש לי משפחה לפרנס.

ז'קו: פחדן.

אלקלעי: אסור להיות על ידך, אסור לדבר איתך ואסור לשמוע אותך. צריך לירוק עליך ולברוח.

יורק עליו ובורח. ז'קו נותר בין בגדיו המפזרים וקרעי התמונות. מוחה את הרוק

ז'קו: מישהו שם יושב, מסתכל עלי, וצוחק. המישהו אומר לעצמו: מה עוד צריך לקרות לאידיוט הזה כדי שיבין מה הוא צריך לעשות עם החיים שלו?

תמונה 9 – תחנת שידור

ורדה פינק ושני עוזרים-תחקירנים

ורדה: נו תחקירנים יקרים שלי, הצילומים לתוכנית מחר, מה הבאתם לי? אחד אחד! אחד אחד!

עוזר א': נערת ליווי שגילתה שהלקוח הכי נאמן שלה הוא אבא שלה.

עוזר ב': לי יש נזיר ממנזר השתקנים בלטרון שמוכן לשבור שלושים שנות שתיקה אצלך בתוכנית.

מנחה: על מה כבר הוא ידבר?

עוזר ב': על דברים שהשתיקה יפה להם.

עוזר א': אפרופו נזיר, יש לי כומר הולנדי שעלה לארץ, התגייר, עשה ברית מילה, חתכו לו יותר מדי, היום הוא רבנית רפורמית.

עוזר ב': יהודי מגדרה שמאלף זבובים לשב"כ... .

עוזר א': אתיופי לבקן... .

עוזר ב': אשה מטבעון שאוכלת רק פרחי בר... .

עוזר א': תובעת את המדינה על חיסול שטחי מרעה... .

עוזר ב': ילד יפני בן שלוש שמכיר את כל המערכונים של הגשש החיוור בעל פה.

עוזר א': אשה מסביון שתפשה את בעלה במיטה עם כלבת הלבדוד שלהם בווידי מוזעזע... .

עוזר ב': ההלם, הכאב, הזעקות והנביחות.

המנחה השמנה: זה מספיק לי... .

עוזר א': שימפנזה מהספארי שהתאהבה בגורילה... .

עוזר ב': אשה מירושלים בוידוי מוזעזע: הייתי פילגשו הסודית של ישעיהו ליבוביץ... .

המנחה השמנה: זה מספיק לי! תנו לי כל בניין בכל מקום בארץ, תנו לי חמש דקות לדפוק על הדלתות ולדבר עם הדיירים, ואני מוצאת חמישים סיפורים פי אלף יותר טובים ממה

שהבאתם לי. ריבוננו של עולם, מה הייתי מבקשת? מה — אני - מבקשת? קצת נחת לצופים בבית אחרי יום עבודה מפרך? ומה אתם מביאים לי? הפכתם את התוכנית שלי לקרקס! כמה מנותחי מין אפשר להביא? כמה אסירים? כמה חיות? זבובים, אתה אומר לי? לפני חודש היה לנו רב שמגדל לובסטרים כשרים לפסח. לפני חודש היה לנו תוכי ששורק את

"אשרי הגפרור". נזיר שתקן? ביג דיל, רק אתמול אני שכנעתי אילם לדבר אצלי בתוכנית!
אני רוצה מישהו אמיתי, מישהו עם כאב אמיתי... נמאס כבר מכל הביזארים. רוצה סיפור
עם כאב אנושי פשוט, מישהו שאנשים יוכלו להזדהות איתו...

עוזר א': יש לי. זוכרים שהפגשנו בין האמא של הרוצח הסידרתי מהנגב לאמא של נרצח מספר
שלוש?

המנחה השמנה: נו?

עוזר א': האנס המסופלס נמצא בחופשה מהכלא. למה שלא נפגיש אותו עם אחת הנשים שהוא
אנס?

מנחה: החוצה! החוצה! שניכם! החוצה, אימפוטנטים! (זורקת עליהם נעל) מה יהיה הסוף? אנא
אני באה ולמי אני עמלה? הו מנחה עבריה, מי ידע חייך... מה עוד ידהים את העם היושב
בציון? הו אתם שראיתם את הכל בשידור חי, טילים נופלים, ראש ממשלה נרצח, אנשים
מרוטשים, איך אני הקטנה יכולה להשביע את העיניים הרעבות של כולכם? מאין? מאין
יבוא עזרי? מה עוד לא עשו? מה ידהים את הארץ והעולם?

קול מזכירה: ורדה, אמא שלך על הקו.

מנחה: אני עסוקה, אחר כך.

מזכירה: היא מזכירה לך להגיע מחר לאזכרה של אבא שלך.

מנחה: תגידי לה שאני אבוא. רק זה היה חסר לי עכשיו, לא רק שאין לי תוכנית,

אני צריכה לנסוע עד סוף העולם כדי לשים אבן על קבר...

תמונה 10 – משרד מודעות

נחמה הפקידה ממלאת טפסים. נכנס ז'קו

ז'קו: שלום. כאן זה מודעות אבל?

נחמה: לא רק, אדוני. אפשר גם שמחות.

ז'קו: אני בעניין האבל. אפשר לפרסם מודעה?

נחמה: איזה גודל?

ז'קו: גדולה. רבע עמוד לפחות, שאף אחד לא יגיד שהוא לא ראה.

נחמה: זה הרבה כסף. שלושת אלפים מאתיים . . .

ז'קו: אין לי דבר טוב יותר לעשות עם הכסף שלי. אפשר בצ'ק?

נחמה: כן, הוא בטח היה מאוד קרוב אליך, הנפטר, או הנפטרת.

ז'קו: הנפטר. כן, הכי קרוב שיש.

נחמה: זאת מודעת פטירה מטעם המשפחה או . . . ?

ז'קו: מודעת פטירה מטעם הנפטר.

נחמה: מה שם הנפטר?

ז'קו: ז'קו נחמיאס.

נחמה: אתה יכול לבחור בין "יקירנו אבינו, בעלי וכו' ז'קו נחמיאס — מקף — איננו" או "המומים וכואבים אנו מודיעים על פטירתו של ז'קו נחמיאס" או אותו דבר אבל עם "מתאבלים וחפויי ראש, במקום "המומים וכואבים". לטעמי "מתאבלים וחפויי ראש, זה קצת המוני. "המומים וכואבים" הרבה יותר אצילי, מאופק . . .

ז'קו: זה מה שאת מדקלמת כל היום?

נחמה: יש לי ברירה? זאת העבודה שלי.

ז'קו: שיהיה המומים וכואבים. מה שחשוב לי זה שהשם של הנפטר יהיה בגדול.

נחמה: אני מבינה. מועד ההלוויה?

ז'קו: בשעה ארבע עשרה, מחר, בבית הקברות המקומי. (רושם לה צ'ק)

נחמה: יש לך כתב יפה. מצחיק, גם לי יש למד כזאת . . .

ז'קו: יופי.

נחמה: גם אתה מחבר את הוו? אני אוהבת להסתכל בכתב של אנשים, זה כמו הפנים שלהם . . . (מסתכלת בצ'ק) ז'קו נחמיאס??? איך אתה משלם בצ'קים של הנפטר?

ז'קו: זה הצ'קים שלי.

נחמה: סליחה? מה קורה פה?

ז'קו: איך קוראים לך?

נחמה: נחמה.

ז'קו: זה סימלי?

נחמה: לא, זה השם שלי.

ז'קו: נחמה, קחי את הצ'ק, תפרסמי את המודעה, ותתעסקי בעניינים שלך. שלום.

נחמה: רגע אחד, מה לרשום בסוף המודעה? המשפחה המתאבלת?

ז'קו: לא לא. תשאירי ריק.

נחמה: מה זאת אומרת ריק? בן אדם מת ואף אחד לא מתאבל עליו?

ז'קו: זאת השאלה הגדולה.

יוצא. נחמה מנסה להבין

תמונה 11 – בית העלמין

למחרת. נכנס ז'קו עם חבל וסולם. מכין לולאה, קושר

לעץ...

ז'קו: יאללה, נגמור עם זה, כאן ועכשיו. בבית הקברות! נחסוך את ההובלה.

שיבואו כולם, שיראו אותי תלוי ושיחנקו עם זה! מישהו בא.

מתחבא, נכנסים שני פועלים בבגדי עבודה האוחזים בזר

פרחים נבולים עם סרט שחור ושמו של ז'קו עליו

פועל א': היה טוב מדי, טוב מדי לעולם הזה.

פועל ב': אף פעם לא עשה רע לאף אחד.

פועל א': אף פעם לא עשה כלום לאף אחד

פועל ב': צדיק, מה יש לדבר? הלב נקרע. הכרת אותו?

פועל א': לא, ואתה?

פועל ב': ככה, בפנים, לא ממש.

פועל א': איך זה שרק אנחנו באנו להלוויה?

פועל ב': אולי כי רק אנחנו מחשיבים את ההלוויה על חשבון שעות עבודה.

(צוחקים).

פועל א': אולי יש לנו טעות?

פועל ב': (פותח עיתון) הנה (קורא) "המומים וכואבים אנו מודיעים על פטירתו של ז'קו נחמיאס, עשרים ואחד לשלישי, ארבע עשרה אפס אפס", זה עכשיו.

נכנס מאכר דתי וניגש אליהם

מאכר: צדק יהלך לפניו, צדקה תצילך ממות...

פותח מעיל, בפנים יש נרות נשמה, כיפות וקופות צדקה

נרות נשמה? כיפות? נדבה?

פועל א': תגיד רבי, מאיפה פה יוצאות ההלוויות?

מאכר: בואו אחרי. מה זה? בלי כיפה?

פועל א': בכמה הכיפה?

מאכר: קרטון בחמש, סרוגה בעשר, שחורה בעשרים.

יוצאים. נכנסות גאולה ואמו של ז'קו

גאולה: איך הלכת ז'קו, איך?

אמו: איך באמת הלך? איך פתאום מת, אולי תגידי לי כבר?

גאולה: אני לא יודעת! לפני חצי שעה התקשרה אחותי, אמרה לי: תרוצי דחוף

תקני עיתון. אמרתי לה: למה, מה קרה? אני בעבודה, מי מת? אמרה לי: ז'קו! ההלוויה עוד חצי שעה. רצתי לפה...

אמו: נו, איפה ההלוויה? התעיפו לי הרגליים.

גאולה: אחחח, ז'קו ז'קו, איך הלכת והשארתי אותי למה? איך הילד שלך יגדל

... יתום ...

האם: די, עשית לי חור בראש.

גאולה: ... בלי אבא.

האם: איזה אבא יא זונה? הבן שלי עקר. את חושבת שלא שמעתי?

גאולה: מה שמעתי?

האם: הייתי בבית חולים, התחבאתי מאחורי הוילון, שמעתי כל מה שהדוקטור

אמר.

גאולה: תסתמי את הפה שלך, למה את לא מתה במקומו?

האם: שתחנקי מהדמעות שלך! איך הסתכלת לו בעיניים?

גאולה: את מדברת? מת מסכן בלי לדעת מי האמא האמיתית שלו...

נכנס המאכר

מאכר נדבה ליתומים חולי אסתמה?

האם אל תבלבל את המוח. איפה פה יוצאות ההלויות?

מאכר בואו אחרי...

יוצא עם שתי הנשים, נכנס גאון עם איש עסקים הודי

גאון: YOU REMEMBER WHEN WE WERE IN INDIA YOU SHOW ME HOW YOU BURN THE DEAD PEOPLE IN THE RIVER? NOW I'M TAKING YOU TO A TRADITIONAL JEWISH FUNERAL CERAMONY ... LATER WE EAT

הודי: ,THANK YOU VERY MUCH VERY MUCH, MAYBE LATER EAT FALAFEL?

יוצאים. ז'קו נכנס, מנסה שוב לחבר את החבל לענף.

ז'קו: ראיתם? אפילו מההלוויה שלי הוציא עיסקה טובה. גאון. כנראה ככה זה

העולם, כמו בסרט טבע, יש אריות ויש זברות, ואלה טורפים את אלה

כבר מיליון שנה, וזה בסדר גמור. אני זברה, אם למישהו היה ספק. והנה בא... הנחש.

מתחבא, נכנס אלקלעי מדבר בטלפון

אלקלעי: בינינו שולה, יש צדק. אחרי העוול, מה עוול? פשע! שהוא עשה לי עם

הלוטו, אני אומר: יש צדק בעולם הזה... לא יודע כבר חצי שעה אני

מסתובב ולא מוצא, יאללה אני הולך וזהו, לא יודע למה באתי. כבוד

אחרון... אביא לך סכיני גילוח, מה את מנדנדת?

נכנסת נחמה וחוצה את הבמה בריצה

נחמה: אתה להלוויה של ז'קו נחמיאס?

אלקלעי: כן, היה חבר שלי.

נחמה: אוי ואבוי לי, אוי ואבוי לי, צריך להודיע למשפחה שלו...

אלקלעי: מה נודיע?

נכנס המאכר

מאכר: חלקה זוגית עם נוף בעשרים אלף, מתאים לכם?

אלקלעי: אולי אתה יודע איפה ההלוויה של ז'קו נחמיאס?

מאכר (מיואש): שמה, כולם הולכים שמה, תלכו אתם.

נחמה ואלקלעי יוצאים. ז'קו יוצא ממחבואו. המאכר פונה אליו

מאכר: ברכה לבטלה, לא קנו כלום. ככה זה בעבודה שלי, כמה שלאנשים יותר כואב על הנפטר, ככה עמוק הם מכניסים את היד לארנק. מההלוויה של הנחמיאס הזה לא ייצא לי כלום. אולי בשלוש תבוא הלוויה יותר מוצלחת. תעשה חיים!

יוצא ז'קו מטפס על הסולם וכורך החבל לצווארו.

ז'קו: לא נותנים למות בשקט... הכי נחמד להפסיק לנשום לבד, להחליט ולעשות. הבעיה שהחיים לא פראירים, הם לא מוותרים בקלות. יאללה רגל, צעדת כבר מיליון צעדים כאלה ולא הבאת אותי לשום מקום, מה זה בשבילך עוד צעד אחד קטן? צעד אחד קטן, אבל משמעותי! או שלא, זה הסיוט הכי גרוע שלי — למות ולגלות ששום דבר לא השתנה.

תולה את עצמו שוב, הענף נשבר. אדם (הבוטניקאי) עושה ג'וגינג עובר ומבחין בו. מתבונן בעץ, מתבונן בז'קו השכוב מתחת לעלים ולבסוף פוסק

אדם: בחרת עץ מת. הענפים שלו לא יכולים להחזיק את המסה שלך.

ז'קו: מה אתה אומר?

אדם: אני במקומך הייתי מנסה את הסיסם הודי ההוא שם, הרבה יותר חזק.

ז'קו: זה כבר ההודי השני שמסתובב פה. איך אתה יודע?

אדם: אני בוטניקאי. הפקולטה לחקלאות, מכון וייצמן.

ז'קו: אהה... תודה.

אדם: תמיד שמח לעזור.

ז'קו: (בוזון את העץ) נורא גבוה.

אדם: צריך להתאמץ בשביל להגיע למשהו בחיים. בהצלחה...

נכנסים גאולה ואלקלעי, אחריהם האם ונחמה והפועלים

גאולה: תרגיל כזה הוא עשה לי? במצב שלי? אני הייתי יכולה לאבד את הילד

אלקלעי: לא תיארתי לעצמי שז'קו יכול לרדת ככה נמוך. זה שיא השפל.

נחמה: חכו רגע...

גאולה: באמת תודה רבה גברת שהודעת לנו, אבל תאמיני לי, שאם תמצאי את ז'קו תמצאי רק צרות. דפוק כזה... (יוצאת).

אלקלעי: סתם באנו. גאולה חכי אני אקח אותך... (יוצא אחריה)

האם: (עוד לא מבינה) מה את אומרת על הבן שלי גברת?

נחמה: את אמא שלו? אני כל כך מצטערת שלא יכולתי לאתר אותך...

האם: ז'קו שלי חי?

נחמה: אני בטוחה שכן.

פועל א אז באנו סתם?

נחמה לא סתם, הוא צריך עזרה, בואו תעזרו לי לחפש אותו. (מתחילה לצעוק) ז'קו! ז'קו?

פועל ב מה קרה לך? אם נמצא אותו – הוא ימות באמת.

פועל א חתיכת חרא, מהיום הראשון במפעל לא אהבתי את הפרצוף שלו.

פועל ב מי זה בכלל, עד עכשיו עוד לא הבנתי מי זה המאניק
 פועל א הפסדנו ארוחת צהרים.
 פועל ב ודוקא ביום של השניצל עוף.
**זורקים את הזר ויוצאים, האם פונה אחריהם, מתלבטת איפה
 ללכת.**

נחמה חכו רגע! בואי תעזרי לי גברת, אני בטוחה שנמצא את הבן שלך.
 האם איזה בן שלי? זה בן שלי שעושה ככה? שילך לעזאזל!
 נחמה זה באמת לא בסדר מה שהוא עשה, אבל הוא בכל זאת...
 האם לא הבן שלי, אני אומרת לך, אם היה יוצא מהבטן שלי לא היה עושה דבר כזה.
 נחמה אמרת שאת אמא שלו.
 האם גדלתי אותו. מי יודע מי היה האמא שלו? אולי באמת היתה זונה.
 נחמה תעזרי לי לחפש אותו...
 האם מי את בכלל? תעזבי אותי בשקט, יא צולעת, תני לי ללכת.
 נחמה היציאה זה משם...
 האם אם כבר אני פה, אני אלך לבקר את הקבר של ז'קו...
 נחמה אבל ז'קו לא מת!
 האם לא ז'קו הזה. ז'קו הבן האמיתי שלי, אללה ירחמו, מת מסכן תינוק. כמה יפה היה, כמה
 חכם, לא כמו ז'קו הזה. זה בא אלי אחר כך.
 נחמה איך בא אליך?
 האם איזה הורים השאירו אותו בבית חולים, חשבו הוא מפגר. ואני מטומטמת, מהכאב לב שלי
 על התינוק שלי – אמרתי לבעלי – אני רוצה לאמץ אותו. יום אחרי שהבאתי אותו – כבר
 הייתי מתחרטת, וכל יום שעבר הייתי מתחרטת יותר. רק נאחס הביא לי. אבל מה יכולתי
 לעשות? לזרוק אותו? לא היה לב. להחזיר אותו? למי? השד יודע מאיפה הוא בא. חבל
 שלא מת וזהו.
 נחמה איך את מדברת, הוא צריך עזרה...
 האם שילך לעזאזל. בגללו לא עשיתי שוק.
יוצאת, נחמה יוצאת לצד השני. ז'קו יוצא ממחבואו.

ז'קו: עוד בבטן של מי שלא היתה אמא שלי, כבר הייתי מיותר, מעמסה. טוב, הגיע הזמן להקל על העולם, לפנות מקום למוצלחים יותר, ככה זה – אבולוציה. (מרים את הזר של פועלי המפעל, קורא) "פועלי מפעל הסריג המומים וכואבים...". גנבו מהודעה לי. כתבו ז'קו עם גימל... סיסם הודי הוא אמר?

עולה על השרפרף וכורך את החבל על צווארו

ז'קו: זהו.

נחמה: (מבחוץ) ז'קו? ז'קו נחמיאס!

ז'קו: כן?

נחמה: איפה אתה?

ז'קו: (לעצמו) כאן.

נכנסת נחמה, מבחינה בו

נחמה: (בצרחה) מה אתה עושה!!?

מנסה לתפוש אותו, הוא נבהל, נופל מהשרפרף וכמעט נתלה. היא קופצת ותופשת אותו ברגליו ומרימה אותו, כך שהחבל שהתהדק על צווארו נרפה מעט

נחמה: הצילו! הצילו! מישהו, הצילו!

ז'קו: את אשה יפה נחמה...

נחמה: באמת? אתה הראשון שאומר לי את זה.

ז'קו: חבל שלא ראיתי אותך ככה כשהייתי בחיים.

נחמה: אל תדבר שטויות. אתה תחיה!

ז'קו: אני פתאום רוצה לחיות.

נחמה: הצילו, הצילו, הצילו!

מגיעה ורדה פינק

ורדה: שככה יהיה לי שבעים אחוז רייטינג... אל תזוזו! (מצלמת בוידאו)

נחמה: לאן נזוז? גברת תעזרי לי, גברת, מה את עושה???

המנחה: כן, רק שנייה... שיט! מה קרה לפוקוס?

נחמה: גברת, אין לי כוח, אני נכה ברגל...

אחיזתה בז'קו נחלשת והחבל מתהדק על צווארו, מחרחר

המנחה: תחזיקו מעמד, שיט, זה לא בפוקוס... תאורה מחורבנת...

נחמה: גברת, הוא מת לי בידיים!

המנחה השמנה: זהו!

מצלמת עוד קצת, עוזרת לשחרר את ז'קו, ז'קו ונחמה נופלים

נחמה: הוא לא נושם!

חושך

תמונה 12 – משרד קבלה ומיון. לא בעולם הזה

שני הפקידים הזוטרים אוכלים ארוחת צהרים. מוזיקה שמימית

פקיד ב': מה יש לנו אחרי הפסקת הצהרים? תעביר לי את החמוצים.

פקיד א': (מעיין בניירות תוך כדי אכילה) חלש היום... תיזהר, שפכת קטשופ על הרשימה. ארבעה עם אופציה לעשרה תאונות דרכים, שניים נתניה על רקע פלילי, חמישה סרטן, שבע דום לב, תיטעם את הזיתים, מעולים, שני חיילים רצועת עזה, היתר שונות וזקנים...

פקיד ב': מלח? זה טוב מאוד. זקנים באים מוכנים. לא מתלוננים...

פקיד א': להפך, מנשקים את הידיים.

פקיד ב': אז נגמור מוקדם? הזיתים לא משהו.

פקיד א': שמעתי שאולי נצטרך לתגבר את אגף אפריקה. הם לא עומדים בקצב. יש להם שם רעב לא נורמלי, איפה הקבנוס?

פקיד ב': על גופתי. הם עזרו לנו כשהיינו צריכים? בבקשה. שילכו לעזאזל.

פקיד א': הם באמת הלכו אליו וביקשו ממנו שיוריד את הקצב אבל הוא אמר להם שיש לו את המיכסה שלו למלא, ושילכו לוועד . . . איפה הבוס?

פקיד ב': הלך לעשות סקנדל.

פקיד א': בגלל המצב בכבישים?

פקיד ב': לא, בגלל שלא הגיעו היום שניצלונים.

נכנס ז'קו, מהו סט

ז'קו: סליחה?

פקיד א': סגור, לא להיכנס!

פקיד ב': מה יש על הדלת?

פקיד א': שלט.

פקיד ב': מה כתוב על השלט?

ז'קו: (מסתכל) קבלת קהל בימים א— ה, בשעות 8-12.

פקיד ב': אז למה אתה בא לנו באוכל?

ז'קו: יש לי שאלה.

פקיד א': אתה לא רואה שאנחנו עסוקים?

ז'קו: סליחה.

ז'קו יוצא, נכנס הפקיד הבכיר ובידיו מגש.

פקיד בכיר: שניצלונים! לא צועקים — לא מקבלים.

פקיד א': שניצלון הודו או שניצלון עוף?

פקיד בכיר: פרגיות!

פקיד א' + פקיד ב': (שרים) הוא קוסם הוא קוסם הוא קוסם.

ז'קו: סליחה, באמת סליחה, אבל אני חייב לדעת, אני מת?

פקיד ב': אדוני, צריך לשים שלט גדול יותר בכניסה.

פקיד בכיר: לא יעזור. שום שלט לא עצר מעולם את ה"הומוס יזראליטיס", לא "תן זכות", לא "אין כניסה" ולא "גבול לפניך". בגלל זה יש לנו כ"כ הרבה עבודה איתם. ודווקא הזהירו אותי מהם, אבל אני רציתי קידום, לא רציתי עולם שלישי. עכשיו אני תקוע איתם. מה היה לי רע עם הטייבטים? לא צועקים, לא מתבכיינים, לא שואלים "למה אני מת ואשתי לא?" (לז'קו) מה יש?

ז'קו: אני מת?

פקיד ב': אנחנו לא מודיעין.

ז'קו: פה זה הגיהנום?

פקיד ב': לא, כאן זה הבקו"ם. בסדר?

ז'קו: אה... אז תקבלו אותי ונגמור עם זה.

פקיד א': תצא, תסתכל טוב טוב מתי שעות קבלה, ואז תחזור. שלום!

ז'קו: זהו זה? זה פתרון התעלומה הגדולה? החיים והמוות — הכל אותו דבר?

בעיטה בתחת?

פקיד ב': תגיד אתה מבין עברית?

ז'קו: בשביל זה הרגתי את עצמי?

פקיד בכיר: מה הוא רוצה?

פקיד ב': מתאבד. עוד אידיוט שהאמין שהחיים זה הדבר הכי גרוע שיכול לקרות לו.

פקיד בכיר: נו עם אלה אין בעיה, תקבלו אותו כבר שנוכל לאכול בשקט.

השניים נפנים לטפל בז'קו, והמנהל גומר להם את האוכל

פקיד ב': בוא הנה. שם, תעודת זהות כולל ספרת ביקורת.

ז'קו: ז'קו נחמיאס. 588... מה פתאום תעודת זהות?

פקיד ב': זה הנוהל.

פקיד א': ואנחנו בכלל עושים לך טובה.

ז'קו: 58875465 .

פקיד ב': מר נחמיאס, יש לך טעות. אתה לא ברשימה. תסתכל בעצמך.

ז'קו: איך אפשר לקרוא בכלל? הכל מלא קטשופ... .

פקיד א': אתה לא ברשימה אומרים לך.

ז'קו: אבל איך זה יכול להיות? הגעתי לפה, לא?

פקיד בכיר: אתם מתאבדים, מגיעים הנה בלי תיאום מוקדם ומשבשים את כל

העבודה. אנחנו לא יכולים לקבל אותך אם אתה לא ברשימה כמו שאנחנו לא יכולים לשחרר אותך אם אתה כן ברשימה. יש עלינו ביקורות. אז עכשיו תעזוב המקום בשקט. יש לנו מספיק עבודה גם בלעדיך.

ז'קו: אבל אדוני, אין לי לאן לחזור.

פקיד בכיר: זה לא ענייני.

ז'קו: אבל מה יהיה איתי?

פקיד א': אל תדאג, גם הזמן שלך יגיע. מה יש לקינוח?

ז'קו: מתי, תגיד לי מתי?

פקיד בכיר: שאלות שאלות... אנחנו לא ידועים כלום!

פקיד א': ואנחנו גם לא מחליטים כלום!

פקיד ב': אנחנו רק פקידיים. ואנחנו רוצים לאכול בשקט.

ז'קו: אני רוצה תשובות לכל הרוחות! אני לא עשיתי רק בשביל... זה. תגידו לי שיש עוד

משהו, גן עדן, גיהנום, מלאכים... משהו! חייב להיות עוד משהו! מה? (פאזזה, הפקידיים משתוממים) בסדר, אני רוצה שיחה עם הבוס שלכם.

השלושה פורצים בצחוק אדיר

פקיד בכיר: אני הולך לשכב, תעיפו אותו. שיחזור בעוד ארבעים שנה.

יוצא

ז'קו: מה??? עוד ארבעים שנה? כאלה?

פקיד א': אתה יוצא החוצה עכשיו!

פקיד ב': צא החוצה! צא החוצה!

ז'קו: כל החיים אני אוכל חרא מאנשים כמוכם, עכשיו גם את המוות אתם רוצים

להרוס לי? אני לא מפחד! לפניכם יש כלום ואחריכם יש כלום ואתם בעצמכם כלום. פקידים וחזירים, לאן שאני לא הולך, אין כבר אנשים, רק פקידים וחזירים...

מתחיל לאכול להם את האוכל, מאיים עליהם, לא נותן להם להתקרב, למגינת לבם

פקיד ב': מה את הרוצה?

ז'קו: אין לי כוח לעבוד ארבעים שנה. תקבלו אותי עכשיו!

פקיד ב': (מעייין בניירות) יש לך מזל, אני רואה שעוד שבעו נוכל להכניס אותך על שם של מישהו אחר.

ז'קו: אני רוצה עכשיו!

פקיד ב': עוד שבוע.

פקיד א': זה המקסימום שאנחנו יכולים לעשות למענך.

ז'קו: שבוע?

פקיד א': שבוע. סבלת ארבעים שנה, תסבול עוד שבוע.

ז'קו: שבוע... (לעצמו) יספיק לי?

פקיד ב': יספיק למה? חשבתי שהחיים בשבילך הם עונש.

ז'קו: מעכשיו אני העונש של החיים. אני אגיע... רגע אחד! למה אני צריך להגיע אליכם בעצמי? אפילו במילואים אתה מקבל שובר נסיעה.

פקיד ב': הוא גומר את הקבנוס...

פקיד א': מה אתה רוצה מהחיים שלנו?

ז'קו: אני רוצה למות כמו בן אדם, אתם שומעים? יצאה לי הנשמה עד שהרגתי את עצמי.

פקיד א': בסדר בסדר, אנחנו נדאג להביא אותך, זה חלק מהשירות.

ז'קו: זאת אומרת שאתם תדאגו ל... (מסמן את גרונו)

פקיד ב': בדיוק.

ז'קו: תיזהרו, כי אם אני צריך להגיע לפה עוד פעם בעצמי — זה הסוף שלכם.

פקיד א': אתה יכול להיות רגוע. העניין כבר לא בידיים שלך.

ז'קו: טוב מאוד (לעצמו) אז ככה זה עובד הא? (פונה לקהל)

היום נולד ז'קו נחמיאס השלישי. הראשון מת והוא תינוק, השני מת והוא

אידיוט, השלישי יחיה רק שבוע, אבל יקבור את כולם.

מערכה שנייהתמונה 1 - בית חולים

שידור חי. תאורה חזקה. ז'קו שוכב ללא הכרה על המיטה,
 סביב המיטה עומדים גאולה, אמו, אלקלעי, המנחה ורדה,
 כולם מדברים למצלמה

ורדה זעקתו של ז'קו נחמיאס, פועל הטכסטיל המפוטר מהנגב קרעה את ליבנו. התמונות מניסיון
 ההתאבדות שלו שהבאנו לכם שלשום זעזעו את המדינה. עכשיו הוא כאן, בבית החולים,
 נאבק על חייו, יחד עם האנשים שאוהבים אותו, ויחד איתנו, ואיתכם בבית, וכולנו
 מתפללים, ומבקשים, בשם החיים, חזור אלינו ז'קו. אשתו גאולה, בחודש חמישי להריונה
 עומדת לצידו בכל השעות הקשות האלה. גאולה היית רוצה לנצל את ההזדמנות ולהגיד
 משהו לבעלך?

גאולה: ז'קו שלי, אני לא כועסת עליך. אני עוד אוהבת אותך, אני תמיד אוהב אותך, הילד שלך בועט
 לי בבטן, איך יכולת לעשות דבר כזה? תחזור עלי ז'קו, נתחיל הכל מחדש...

אלקלעי: (נדחף למצלמה) ז'קו זה אני, אלקלעי, בבקשה תתעורר, בבקשה... הכל יהיה בסדר,
 אתה תתעורר ואנחנו נלך לדוג ביחד כמו פעם... (בבכי, למצלמה) את החיים שלי הייתי
 נותן בשבילו, את החיים! הייתי צריך לשמור עליך יותר טוב...

ורדה חברו הטוב ביותר, דוד אלקלעי, נמצאת איתנו גם אמו של ז'קו, שמחה, וכמו כולנו היא
 מתפללת ללא הרף לשלומה של פרי בטנה.

אמו: איזה ילד מוצלח היה, בן פורת יוסף! כמה ברכה הביא לי כשנולד.
 אלקלעי: ז'קו תראה מי פה.

גאון: ז'קו, זה אני, אבירם, המנהל שלך, ויש לי חדשות מצוינות: הדירקטוריון החליט לדחות
 את ההמלצות של חברת הייעוץ, הפיטורים שלך מבוטלים, אתה יכול לחזור לעבודה בכל
 רגע שתרצה. אפילו עכשיו! אה, בעצם אולי תנוח קצת...

אלקלעי: כל העובדים במפעל מחכים לך ז'קו, אתה הגיבור שלנו.

המנחה השמנה: וכך יום אחרי יום, שעה אחר שעה, הם לא משים מהמיטה, מחזקים,
 מלטפים, אוהבים, מדברים ובוכים, נאחזים בשביבי התקווה, ואנחנו איתם. לא

מוותרים, בעוד שבוע נחזור...

ז'קו: מים מים...

כל הנוכחים: ששש...

מנחה: אם יקרה הנס, ז'קו יחזור אלינו, נוכל גם לקבל את התשובה לשאלה שמשגעת את כולנו: מי היא אותה גיבורה מסתורית שהצילה את חייו. (פוזלת אליו) לעת עתה. אל תעיזו להחמיץ אותנו בשבוע הבא. קאט! (הזרקורים כבים) מצוין. תחתכו לי מזה פרומוס ותדאגו שיפמפמו אותם כל השבוע!

הפנסים מכובים, הצוות יוצא ואחריו כל היתר

גאולה: איך הייתי?

מנחה שמנה: מאוד מאוד מרגשת, פיצוץ.

ז'קו נשאר לבד, פותח עיניו

ז'קו: תחייכו נבלות, תדברו יפה למצלמות... עשיתם ממני ומהמוות שלי הצגה הכי חמה בעיר, וכל אחד משחק את התפקיד שלו, ואני - בתפקיד הצמח. אין דבר, תיהנו, תרוויחו, תצאו יפים בטלוויזיה, מה שאתם לא יודעים זה שבזמן שאתם חוגגים, הצמח העלוב שלכם נהפך לצמח טורף... בואו, תחזרו אלי, חרקים מוצצי דם, למה הלכתם? אל תתביישו, עוד יש לי קצת דם בשביל כל אחד מכם, קצת דם והרבה הרבה הרבה רעל...

תמונה 2 – בית חולים נחמה מציצה מאחורי הווילון

נחמה: ז'קו?

ז'קו: מי זה?

נחמה: אני

ז'קו: את... בואי, בואי רגע.

נחמה: אתה לבד?

ז'קו: בואי, יש לי מתנה גדולה בשבילך, בואי...

היא ניגשת אליו, הוא קופץ ומתחיל לחנוק אותה

ז'קו: ראית בן אדם הורג את עצמו מרצון, מה את נדחפת? מי ביקש ממך? מי את חושבת שאת? עד שמצאתי את האומץ, כל החיים זה לקח לי! ואת באה ברגע אחד והורסת. באיזו זכות הא? באיזו זכות, תעני לי.

נחמה: אני... אני מצטערת שהצלתי אותך.

ז'קו: עכשיו בטח שאת מצטערת.

נחמה: מה יכולתי לעשות?

ז'קו: מה זאת אומרת? את באת לבית קברות במיוחד להציל אותי. את לא

הסתובבת שם במקרה.

נחמה: לא, לא במקרה.

ז'קו: באת לעשות מצווה. תודי.

נחמה: כן

ז'קו: אז יש לי חדשות בשבילך: אין מצוות! אין עבירות, אין כלום. רק פקידים וחזירים. כמו פה. לאף אחד לא איכפת. במילא הכל מלא שם קטשופ . . .

נחמה: לא הבנתי. אתה רוצה להרוג אותי בגלל שהצלתי אותך?

ז'קו: את לא הצלת אותי! אף אחד לא ירשום לך וי בטור של המצוות בשום מקום.

נחמה: ככה אני לא יכולה לנשום.

חונק אותה. היא מחרחרת

ז'קו: בעצם יש לי משהו טוב יותר בשבילך. מרפה את אחיזתו) תחיי, למה לא? תחיי ותראי ותשמעי איך ה"מצווה הגדולה" שעשית גוררת אחריה אלף חטאים, אחד יותר נורא מהשני. זה יהיה העונש שלך. מרגע זה — הכל על המצפון שלך

נחמה: מה אתה הולך לעשות?

ז'קו: מה אני הולך לעשות? את כל העולם יש לי לשרוף.

נחמה: אין לך כוח לחיות, לשרוף אתה רוצה?

ז'קו: אין לי זמן, אין לי זמן! יש לי רק . . . חמישה ימים.

נחמה: אש מביאה רק עוד סבל.

ז'קו: כן כן, צדיקה שלי. אני יודע מה התפקיד שלך בסיפור הזה, אבל זה לא יעזור לך, את לא תקלקלי לי, את לא תעצרי אותי! את שומעת? לא תעצרי אותי!

נחמה: אתה יכול לבוא לישון אצלי אם אין לך . . .

ז'קו: מה יש לך את? איזה מין בן אדם את? אני חונק אותך ואת מציעה לי מיטה לישון? זה לא אנושי, ההתנהגות הזאת שלך. את חוצפנית! מי את חושבת שאת, מלאך?

נחמה: לא, אני מבינה משהו בסבל.

ז'קו: כן כן, את פקידה של מחלקת מודות אבל.

נחמה: (מוציאה תמונה מהתיק שלה) תסתכל על התמונה הזאת.

ז'קו: בעלך?

נחמה: גבריאל יפרח, שמעת את השם? ראית אותו פעם?

ז'קו: לא. לא מוכר לי.

נחמה: אז הנה לך החיים שלי.

ז'קו: מה הוא... מת?

נחמה: הלוואי. נעלם כאילו בלעה אותו האדמה. עשר שנים אני מחפשת אותו. בעצמי, עם בלשים, את כל המשכורת שלי נתתי להם ולא מצאו כלום. שום דבר. לא גבר, לא ילדים, לא משפחה. כל מה שהיה יפה אצלי מת. אתה יודע כמה אנשים ניצלו את המצב שלי? עבדו עלי, הוציאו ממני כספים במרמה, עשרות פעמים נסעתי עד סוף העולם כדי לגלות שמישהו מתח אותי. פעם אחת הביאו אותי בסיפורים לאיזה חור וניסו לאנוס אותי... לפני חודש נסעתי לחדרה, פגשתי בן אדם שדומה לגבריאל כמו אח תאום, לשניה אחת חשבתי סוף סוף... ואז הסתבר שזה לא הוא. אני כבר רציתי לחזור, פתאום ההוא מציע לי להתחזות לגבריאל ולתת לי גט בבית דין רבני... תמורת כסף. לא יודעת למה — הסכמתי. קבעתי דיון, הגעתי לרבנות, ההוא מחכה לי בכניסה ואומר לי שהוא רוצה פי עשר, אתה שומע? פי עשר ממה שסיכמנו.

ז'קו: כמה?

נחמה: 250,000 שקל, אחרת הוא לא מעיד. אתה מתאר לעצמך איך הרגשתי כשחזרתי הביתה? בגדתי בעקרונות שלי ונשארתי עגונה. זה רק קצה הקרחון ז'קו, אבל אני אף פעם לא חשבתי להרוג את עצמי! אם כל מי שסובל בעולם הזה היה עושה מה שאתה ניסית לעשות — העולם היה ריק. צריך אמונה...

ז'קו: בדיוק ההפך. צריך להפסיק להאמין.

תמונה 3 – בית חולים ז'קו וגאולה, ז'קו מתלבש

ז'קו: גאולה. אני רוצה לחיות, אני אוהב את החיים, את אור השמש, את האוויר שממלא את הריאות, פשוט לחיות! איתך, ועם הילד שיש לך בבטן, אני אוהב אותך, את והחיים בשבילי זה אותו דבר. גאולה שלי, ואני אהיה האבא הכי אוהב שאפשר.

גאולה: (חשדנית) מה השתנה ז'קו?

ז'קו: אמרת לי שאני צריך לעשות סוויץ' קטן בראש, זוכרת? לא סוויץ' קטן — בומבה גדולה אני חטפתי. קחי אותי אליך גאולה. את החיים שלי.

גאולה: אחחח איזו בושות, איזו בושות עשית לי. מילא ההלוויה, מילא

ההתאבדות, אבל שאישה זרה תציל אותך?

ז'קו: אנחנו צריכים לעזוב את המקום הזה. זה לא מקום לגדל בו ילדים.

גאולה: איך בדיוק? מהעבודה שלך?

ז'קו: אני לא חוזר לשם.

גאולה: אז איך? אני אהיה חייבת לסגור את הגן עוד חודש, אני כבר לא עומדת על הרגליים. ממה נחיה? לעזוב אתה רוצה?

ז'קו: אם תעזרי לי, נוכל להרוויח הרבה הרבה כסף, אולי מיליון שקל.

גאולה: ז'קו: נפסק לך החמצן במוח, נכון?

ז'קו: כל מה שאני צריך ממך, זה שתיפגשי עוד פעם עם אלקלעי.

גאולה: (בבקשה) אתה חולה בראש.

ז'קו: עוד פעם אחת, זה הכל.

גאולה: בשביל מה?

ז'קו: אני רוצה שתדברי איתו.

גאולה: על מה יש לי לדבר איתו?

ז'קו: תספרי לו שביקרת אותי בבית חולים, ושאני מאוד מאוד כועס, והולך לפוצץ את הכל עליו ועליך, כולל ההיריון והקומבינות שלו עם גאון. אלקלעי בטח ייכנס מזה ללחץ, אבל את תרגיעי אותו ותגידי לו שיש לך תוכנית איך לסתום לי את הפה, בתנאי שהוא יהיה כנה איתך וייספר לך כל מה שקרה במפעל. תזהירי אותו שאת לא רוצה הפתעות.

גאולה: בחיים שלי לא ראיתי אותך ככה.

ז'קו: אנשים משתנים, גאולה. תני לאלקלעי להבין שלשניכם יש מה להפסיד, מה שעושה אתכם שותפים.

גאולה: מאלקלעי המסכן הזה אתה רוצה להביא מיליון שקל?

ז'קו: אלקלעי זה רק התעלה של הביוב, הוא ייקח אותי לאן שאני רוצה להגיע,

ושם יש הרבה כסף. (מלטף את בטנה) עשית הרבה בשביל הבטן הזאת עד עכשיו...

גאולה: או הו... .

ז'קו: לא היית רוצה שהוא או היא יגדלו בבית גדול, בשכונה טובה, צפון תל אביב, אפקה... .

צהלה... .

גאולה: איזה שמות יפים.

תמונה 4 – המפעל, חדרי ההנהלה

ז'קו נכנס, גאון יוצא לקראתו

המנהל: (יוצא לקראתו) ז'קו יקירי. טוב לראות אותך. (מתבונן סביבו, מתאכזב) חשבתי שתביא איתך את הטלוויזיה, שיצלמו אותך חוזר לעבודה... אתה מרגיש טוב, כשיר?

ז'קו: במאה אחוז.

גאון: מצוין. אתה תחזור בדיוק לאותו מקום במחסן.

ז'קו: תודה, זה ממש מרגש אותי.

גאון: אתה יכול להתחיל ברגע זה. את העבודה לא צריך ללמד אותך, הא ז'קו? אז שיהיה בהצלחה.

ז'קו: ומה עם הדו"ח של המומחים מאמריקה, מוקסון אנד ג'קטיר?

גאון: לעזאזל איתם, ז'קו. מה הם מבינים? אני לא איזה ג'יי אר יואיניג מדאלאס,

אני מנהל ישראלי, שמנהל מפעל באיזור פיתוח, עם רגישות חברתית... .

ז'קו: תגיד איפה אני יכול להניח את הטייפ?

גאון: בבקשה, פה. אתה יודע אני הייתי קומונר בנוער העובד, כן, אני למעשה באתי לנגב לממש את חזונו של בן גוריון...

ז'קו מפעיל את הטייפ

גאולה: (מהטייפ) בוא כנס אלקלעי

אלקלעי: ידעתי שאת לא יכולה בלעדי.

ז'קו מריץ קדימה, מפעיל את הטייפ, נכנסים אלקלעי וגאולה, מדברים ללא קול. הקול נשמע מהטייפ. מציגים את הנאמר

אלקלעי: מה נעשה גאולה, מה נעשה? אני אהרוג אותך.

גאולה: זה לא יעזור.

אלקלעי: מה עושים? את חייבת לעזור לי...

גאולה: קודם כל תהיה כנה איתי.

אלקלעי: מה את רוצה לדעת?

גאולה: מה הסיפור שלך ושל מנהל המפעל? על מה ז'קו מדבר כשהוא אומר שגאון מחזיק בביצים?

אלקלעי: מה זה קשור גאולה?

גאולה: הכל קשור. אם אנחנו שותפים — אז עד הסוף. מה שיכול להפיל אותך יכול להפיל גם אותי. אני רוצה לדעת הכל.

אלקלעי: בסדר. קודם כל תדעי שאף אחד לא תופש את אלקלעי בביצים. לא גאון ולא אף אחד. אני

וגאון מסתדרים בינינו, זה הכל. יש בינינו הבנה — הוא עוזר לי, אני עוזר לו. הוא לא הזמין משטרה כשהוא תפס אותי גונב סחורה, אני שכנעתי את הפועלים לקבל את המניות שהציעו לנו. הוא העלים את הגניבות שלי בספרי החשבונות של המפעל, אני עזרתי להתפטר מסחורה שהוא היה תקוע איתה.

גאולה: איך?

אלקלעי: איך? שרפתי את המחסן שהסחורה הייתה מאוחסנת בו, אחלא קצר

חשמלי סידרתי לו, כל המומחים של מכבי אש לא עלו על זה.

גאולה: אבל מה ייצא לו מזה?

אלקלעי: כלום, רק שני מיליון דולר מהביטוח...

ז'קו מפסיק את הטייפ

ז'קו: זה גם היה כלול בחזון של בן גוריון?

גאון: תסתלק מפה תכף ומיד או שאני...

ז'קו: מה? מה תעשה? תקרא לביטחון? בוא נקרא להם ביחד. ביטחון! ביטחון! ווף ווף!
גאון: שתוק, אידיוט.

ז'קו: דבר יפה.

גאון: אני מבקש ממך, אין צורך. . . . בוא נדבר כמו בני אדם.

ז'קו: אתה מתכוון כמו חזיר אל חזיר? בבקשה, בשמחה. מה יש לך להגיד?

גאון: אתה. . . אתה הולך להפליל את החבר שלך!

ז'קו: קונפליקט אה? אבל פעם, בשיעור אזרחות אמרו לנו שזה מה שצריך לעשות.

גאון: את הרוצה קידום? רוצה להיות מנהל מחלקה?

ז'קו: תגיד מה אתה חושב שאני איזה אלקלעי, שאתה תקדם אותי רק בשביל

שהלשון שלי תהיה יותר קרובה לתחת שלך?

גאון: כמה?

ז'קו: או, עכשיו אתה מדבר כמו חזיר אמיתי. קח אחד מהדפים האלה שהשם מודפס עליו
בזהב, ואת העט שלך מהזהב ותתחיל לכתוב. תכתוב אמרתי לך! איך קוראים לרואי חשבון
האלה שמנפיקים את המניות?

גאון: צ'רלס אנד ברנסלי.

ז'קו: עד כדי כך? עברית הם מבינים?

גאון: כן.

ז'קו: אז תכתוב: לכבוד צ'רלס אנד. . . הטיפוס השני, אני, אבירם גאון, מעביר בזאת את כל
המניות של מפעל "סריגון" שאני אמור לקבל עם ההנפקה בבורסה, לחלוקה שווה בין כל
פועלי המפעל" על החתום. . . בלה בלה בלה.

גאון: אתה נורמלי? אתה יודע על כמה אתה מדבר כאן?

ז'קו: הרבה. טוב להיות מנהל אה?

גאון: בוא נהיה רגע הגיוניים ז'קו, למען הסדר הטוב. . .

ז'קו: למען הסדר הטוב אני אהיה אזרח טוב ואלך ישר למשטרה. לא, בעצם אני אלך ישר לחברת
ביטוח של המפעל, לספר להם איך בדיוק קיבלת מהם שני מיליון דולר. שהם כבר ילכו
למשטרה, לי אין זמן.

גאון: אתה לא יכול להוכיח כלום.

ז'קו: אני כבר לא צריך להוכיח כלום. אחרי שהם הוציאו מהכיס שלהם שני מיליון דולר, הם יהפכו את האדמה וימצאו את ההוכחות בעצמם. ואם אני המסכן הצלחתי להשיג את זה, תאר לך מה הם, שמעסיקים את החוקרים הכי טובים בארץ ימצאו. יאללה ביי.

גאון: חכה רגע! חצי המניות?

ז'קו: הכל.

גאון: שני שלישי?

ז'קו: תהיה חקירה, יהיה משפט, אולי תשב בכלא, אפילו שאתה יש לך פרצוף של עבודות שירות, בכל מקרה השם שלך יוכתם בפלילים ולא תקבל שקל פיצויים. יאללה גאון, אמרתי לך אין לי הרבה זמן בכללי ובטח לא אליך בפרטי. תחתום.

גאון: הנה אני חותם.

ז'קו: יפה. ועכשיו לחלק השני של העסקה שלנו.

גאון: איזה חלק שני?

ז'קו: תארז את התמונות של האשה הבלונדינית שלך ואת הילדים המלוקקים שלך ואת הדיפלומות שלך והתיאוריות שלך והצעצועים שלך ותעוף מפה ברגע זה! בלי להגיד שלום לאף אחד. פשוט תתאדה! בי בי!!!

גאון: לכל הרוחות ז'קו, אתה מבקש ממני לוותר על קריירה של ...

ז'קו: למה לוותר? את הולך – אני שותק, אתה ממשיך בקריירה המזהירה שלך, הורס עוד כמה מפעלים, מפריט אותם ומקבל על זה בוכטה מניות. מה רע לך? אז מה קורה? אתה הולך או שאני הולך?

גאון: אני ... אני הולך. (אוסף את חפציו) אני בטוח שהיינו יכולים להגיע לאיזה הסדר ...

ז'קו: הגענו להסדר, למה אתה מקלקל? תיכנס למכונת המנהלים שלך ותחשוב כל הדרך צפונה כמה מזל יש לך.

גאון יוצא, חולף על פני פנינית

פנינית: מה קרה? (מבחינה בז'קו, מתפוצצת מצחוק) הנה התליין... היה לי שבוע מה זה חרא, אבל כמו שאני צחקתי כשראיתי אותך עם ה... וההיא מנסה... שנים לא צחקתי ככה. ואני אומרת לאמא שלי, זה ז'קו מה שמו...

ז'קו שם רגליו על שולחן המנהל, מרצינה

פנינית: יאללה תעוף מפה לפני שגאון יחזור.

גאון חוזר

גאון: אפשר לקחת רק את אוסף הינשופים שלי?

ז'קו: תעוף מכאן!

גאון עף החוצה, פנינית לא מאמינה למראה עיניה

ז'קו: עכשיו תקראי לאלקלעי. דחוף!!!

פנינית: (קוראת במערכת כריזה) אלקלעי להנהלה דחוף להנהלה דחוף!

ז'קו: נתון סטטיסטי הא? צאי החוצה, תכתבי לעצמך מכתב פיטורין ותבואי להחתימים אותי.

פנינית: ז'קו בבקשה אל תפטר אותי, אני מזכירה בכירה, מה יש לי חוץ מזה?

ז'קו: מעניין את התחת.

פנינית: מה עשיתי לך?

נכנס אלקלעי

ז'קו: אהלן אלקלעי, איזו מהירות באת, באמת כל הכבוד. רגע אחד. (לפנינית) כלום לא עשית לי. איך אחת כמוך יכולה לעשות לי משהו??? אין פה עניין של יחסים בכלל, יאללה תתחפפי!

אלקלעי: מה... מה קרה פה?

פנינית: הוא בא לפה....

ז'קו: תסתמי! רק אמרתי לה שאני המנהל החדש, ופתאום היא באה וטיפסה עלי... ממש חולת מין אני אומר לך. נו תעופי כבר ותשאירי אותי ואת החבר שלי לבד.

פנינית יוצאת בבכי

אלקלעי: ז'קו איך אתה מתנהג איך?! אתה צריך צרות אתה?

ז'קו: רוצה סיגר?

אלקלעי: איפה גאון?

ז'קו: זרקתי אותו מהמפעל.

אלקלעי: נו בוא כבר לפני שהוא יחזור.

ז'קו: הוא לא יחזור. מה קורה למטה, הכל עובד?

אלקלעי: הכל פיקס.

ז'קו: מסתבר שאני לא הייתי המיותר היחיד כאן.

אלקלעי: אבל... מה... איך?

ז'קו: יש לי חדשות יותר משמחות.

ז'קו נותן לאלקלעי את המכתב של גאון ומפעיל את מערכת הכריזה

ז'קו: כל פועלי המפעל לחדר האוכל לאסיפה דחופה. אסיפה דחופה בחדר האוכל.

אלקלעי: (קורא) "... לחלוקה שווה לפועלי המפעל..." "זה פי חמש-שש ממה שאני הצלחתי להוציא מגאון.

ז'קו: מה אתה אומר? זה הוא שלקח לעצמו כל כך הרבה או שאתה שמכרת אותנו כל כך בזול?

אלקלעי: אם זה נכון, אתה הוצאת אותי מבוך גדול... העובדים חמים עלי רצח... אתה הוצאת קוץ מהעין שלי, ואתה ידוע מה? אני מוכן לסלוח לך על הלוטו והכל.

ז'קו: על הלוטו הבנתי. מה זה הכל?

אלקלעי: מה אני יכול לעשות למענך, מה שתגיד.

ז'קו: לראות אותך שמח, אחי, זה מספיק לי. אולי... יש משהו... אחד, קטן.

אלקלעי: מה? רק תגיד.

ז'קו: אחרי שנספר על זה לחבר'ה, תיקח אותי לדוג, כמו פעם.

(אלקלעי עושה תנועה של "מה הבעיה" יוצאים).

תמונה 5 – האגם

ז'קו ואלקלעי יושבים על המזח, עם שתי חכות

אלקלעי: יבש.

ז'קו: דווקא לי יש הרגשה שהיום אני הולך לתפוש עוד דג גדול ושמן.

אלקלעי: לא פה חביבי.

ז'קו: תגיד, מה שלום הילדים?

אלקלעי: (נבהל) מה?

ז'קו: הילדים? שלך, הילדים שלך. מה שלומם?

אלקלעי: אה... ברוך השם. שרית מתחנת עוד חודש, סגרנו אולם והכל, הקטן יש לו בעיות בבית ספר...

ז'קו: אם הוא קטן או קטנה זה עוד לא יודעים.

אלקלעי: מה?

ז'קו: ומה שלום שולה, בסדר?

אלקלעי: כן, בסדר גמור, מתרגשת.

ז'קו: אתם מסתדרים טוב בזמן האחרון?

אלקלעי: מה זה השאלות האלה?

ז'קו: אתה חבר שלי, אני רוצה לדעת. (פאזזה) נפגשת עם גאולה בזמן האחרון?

אלקלעי: (קם) איך אתה לא מתבייש בכלל לשאול שאלה כזאת? איך? מה אתה חושב שאני, מפלצת? מה כלום לא קרה בינתיים? לא ראיתי את התמונה שלך עם חבל סביב הצוואר? למה אתה מעליב אותי?

ז'קו: בסדר אלקלעי. שב.

אלקלעי: מה באמת עם ההיריון של גאולה?

ז'קו: אל תדאג. זה יהיה הילד שלי, אלקלעי. בסך הכל עשית לי טובה גדולה.

אלקלעי: טוב מאוד ז'קו. אני שמח שיכולתי לעזור לך... גם בזה, איך שהוא.

ז'קו: צריך רק לסגור את העניין הכספי והכל יהיה בסדר.

אלקלעי: איזה עניין כספי?

ז'קו: אם אל איכפת לך ללכת לבנק שלך ולהביא לי מאה אלף שקל.

אלקלעי: (מתפוצץ מצחוק) ואללה אתה... מאה אלף שקל...

ז'קו: מזונות.

אלקלעי: (ממשיך לצחוק) מזונות... טוב מאוד...

ז'קו: כי אם לא עוד חצי שעה ייצא שליח על אופנוע לבית שלך ויביא לאשתך משהו כזה. יש לכם טייפ בבית, לא?

מריץ אחורה את הטייפ, מפעיל, נשמעת תחילת הפגישה של אלקלעי וגאולה

אלקלעי: (מהטייפ) גרוש אחד לא תקבלי ממני. זה ששכבתי אתך זה לא אומר שאני האבא של הילד שלך, ואם בשביל זה קראת לי, אז את יכולה לשכוח...

גאולה: זה לא העניין אלקלעי, אני ביקרתי את ז'קו היום בבית חולים...

ז'קו מכבה את הטייפ

אלקלעי: אתה צוחק, הא ז'קו?

ז'קו: אני צוחק, כן, צחוק גדול. זה טבעי לא?

צוחק, אלקלעי צוחק איתו בהקלה, ז'קו מרצין

ז'קו: אבל למה אתה צוחק - זה לא ברור לי.

אלקלעי: אתה לא תעשה דבר כזה לגאולה...

ז'קו: אנחנו עובדים ביחד. איך אתה חושב הקלטתי אותך?

אלקלעי: אתה הבטחת לי לא לספר לשולה. הבטחת לי!

ז'קו: אני באמת לא אספר, רק שעכשיו זה יעלה לך כסף.

אלקלעי: מה כסף? אנחנו חברים!

ז'קו: חברים לחוד, כסף לחוד.

אלקלעי: מאיפה יש לי מאה אלף?

ז'קו: מהסחורה שגנבת מהמפעל!

אלקלעי: הכסף הזה הלך.

ז'קו: מצדי אתה יכול לשבור תוכניות חיסכון.

אלקלעי: אבל אין לי! בילדים שלי שאין לי מאה אלף...

ז'קו: יש לך! אתה תמיד רשמת לי את המספרים של הלוטו על העידכונים שאתה מוציא מהבנק, אז אל תשקר לי. יש לך 5 תוכניות חיסכון עם עשרים שלושים אלף לכל ילד.

אלקלעי: אבל איך אפשר? זה כסף לאוניברסיטה, לדירה... תהרוג אותי ואת תיגע בכסף של הילדים!

ז'קו: היית צריך לחשוב על זה כשעשית להם עוד אח.

אלקלעי: עוד חודש החתונה של הגדולה...

ז'קו: ועוד חצי שעה סוגרים את הבנקים, מה יותר דחוף?

אלקלעי: לפחות תן לי כמה ימים ...

ז'קו: חצי שעה.

אלקלעי מוציא סכין

ז'קו: חוץ מהשליח לשולה – יש עוד שליח.

אלקלעי: למי?

ז'קו: למשטרה. כבר הרבה זמן הם מחפשים מי הצית את המחסן של המפעל.

אלקלעי: אני אהרוג אותך ואקבור אותך כאן!

ז'קו: איך שאתה רוצה, אבל אתה בטח מבין שלקחתי את זה בחשבון. אם יקרה לי משהו אף אחד לא יוכל לעצור את השליחים. (אלקלעי מוותר) אמרתי לך שאני אתפוש היום עוד דג גדול ושמן?

אלקלעי: חבל שלא נשארתי צמח.

ז'קו: ארבעים שנה הייתי צמח, כמה אפשר?

קהל נכבד ואינטליגנט, כמו שבטח שמתם לב נעלמו כלא היו המונולוגים המתחבטים והמתייסרים שאפיינו את המערכה הראשונה של חי. אין זמן לשאלות, האיש שפעם היה ז'קו הפך לסימן קריאה אחד גדול שכולו שנאה. שנאה טהורה, כנה, מכל הלב, בלי בושה. זה לא פשוט לשנוא. צריך להשקיע בשנאה כמו באהבה, כמו בכל דבר, חייבים כל הזמן לטפח, להשתכלל... ולכן! בלי הרבה עיכובים, אני ממשיך הלאה. תרשו לי רק הערת ביניים אחת, בינינו: הרוע? ממכר. (לאלקלעי) יאללה אלקלעי, עוד עשרים דקות סוגרים את הבנק!

אלקלעי יוצא בריצה

תמונה 6 – תחנת השידור

המנחה השמנה וז'קו במשרד

המנחה: מר נחמיאס, הפרומוס יצאו מצוינים, המפרסמים כבר עומדים בתור ולהם יש את האף הכי טוב. תגיד לי משהו: הצלחת למצוא את האישה?

ז'קו: לא.

המנחה: גם אנחנו לא. לא נורא, יהיה פיצוץ גם בלעדיה. יהיה פאנל מאוד מרגש, עם אשתך, החברים מהמפעל...

ז'קו: אני לא מופיע בתוכנית.

המנחה: סליחה?

ז'קו: אני לא מופיע לתוכנית.

המנחה: אני לא אתרגז, אני לא אהיה וולגרית. (נושמת עמוק) אתה מחמיץ
הזדמנות של פעם בחיים, אתה לא יכול לעשות לי את זה, הבטחנו לצופים
שתגיע...

ז'קו: תראי מה אני הבנתי מכל השיחה עד עכשיו: משרדי הפרסום, הרשת
טלוויזיה שלך, את עצמך, ועוד איזה אלף צלמים, ותחקירנים וקופירייטרים,
כולם, כולם עושים כסף על הגב שלי. ואני מה? גיבור עממי?

המנחה: הבנתי ... אתה רוצה כסף.

ז'קו: לא הבנת. אני רוצה הרבה כסף. (מעביר לה פתקה) תוך שעה.

המנחה השמנה: (מעיינת וקורעת) כפוי טובה שכמותך! זאת התודה שלך? אני
הצלתי אותך.

ז'קו: היא הצילה אותי, את צילמת.

מנחה שמנה: אני הצלתי אותך! למי איכפת מעוד דפוק שהתאבד? זה משעמם. זה
נדוש, הדבר היחידי שנתן לזה משמעות זאת העובדה שהייתה שם מצלמה.
ואני מאחוריה.

ז'קו: הבנתי ...

המנחה השמנה: מאוחר מדי, עוף לי מהעיניים, נשדר משהו אחר. (צועקת לעוזרים
שלה) תכניסו את הנזיר! יש לי כאן נזיר שמחכה שאני אגיד לו "כן" כדי
לשבור שלושים שנות שתיקה, ואתה עושה לי תנאים?
(נכנס הנזיר)

גרגוריוס, זה בסדר. ביום חמישי הקרוב נעשה עליך ספיישל. (הנזיר מחייך.
פאזזה) בן אדם, שלושים שנה שתקת, תגיד משהו!

פאזזה, הנזיר חושב

נזיר: כמה כסף?

ז'קו: תקשיבי רגע.

המנחה: עזוב אותי. אתה מסטיק לעוס בשבילי.

ז'קו: אני הולך לעשות את זה עוד הפעם!

המנחה: שמחת זקנתי.

ז'קו: אני מוכן לעשות את זה אצלך בתוכנית.

המנחה: (לנזיר) גרגוריוס מותק חכה לי בחוץ בבקשה. (הנזיר מתחיל לומר משהו) די די ניפחת לי
את המוח (הנזיר יוצא) אתה יצאת מדעתך?

ז'קו: אני אעשה את זה בכל מקרה.

המנחה: אבל למה, הכל הסתדר, לא?

ז'קו: שום דבר לא הסתדר. אני חולה סופני. נשאר לי כמה שבועות לחיות, וגם הם יעברו עלי בכאבים נוראים. זה כל הסיפור. בגלל זה גם ניסיתי לתלות את עצמי.

המנחה: אני מצטערת, לא ידעתי...

ז'קו: אפילו אשתי לא יודעת על זה. הכסף שביקשתי הוא בשבילה ובשביל הילד שייולד לי, שלא ירעבו ללחם.

המנחה: זה כבר משהו אחר לגמרי... אתה מתכוון... ממש להתאבד, בשידור חי?

ז'קו: כן. אני לא אלכלך את הריהוט, אם זה מה שמדאיג אותך.

המנחה: מעניין מאוד... בשום פנים ואופן. יצלבו אותי.

ז'קו: למה? את לא יודעת כלום על הכוונות שלי.

המנחה: כן...

המנחה: את יכולה לעשות היסטוריה. יקרינו את התוכנית שלך בכל תחנת טלוויזיה בעולם.

המנחה: כן אבל... אתה לא חייב... ממש למות, אתה יודע, זה שואו ביזנס, תמיד אפשר להציל אותך.

ז'קו: אני לא עושה את זה בשבילך. אני רק מציע לך להציץ. בתשלום.

המנחה: (עיניה נוצצות) התאבדות בשידור חי... זה חסר תקדים... תן לי לחשוב.

ז'קו: תראי ורדה, באתי קודם כל אליך כי אני יודע שיש לך תוכנית איכותית, שלא הולכת על רייטינג, ואת עצמך מנחה אנושית ורגישה...

המנחה: לעניין לעניין...

ז'קו: אין לי זמן, ויש עוד תחנות טלוויזיה, אז תחליטי. מה את אומרת? הרעיון שלי מדליק אותך, תודי!

המנחה: הרגת אותי עכשיו. לא יודעת, אני צריכה לחשוב על מיליון דברים, יש פה שאלה של אתיקה עיתונאית, של זכות האדם על חייו, איך אני משיגה את הכסף...

ז'קו: תתרכזי רק בדבר האחרון. אני אמות בכל מקרה.

תמונה 7 – רחוב

נחמה יוצאת מהעבודה. נכנס ז'קו

נחמה: שלום, נו, שרפת את העולם?

ז'קו: ועוד קבלתי על זה כסף.

נותן לה שתי מעטפות

נחמה: מה זה?

ז'קו: 200 אלף. זה בשבילך.

נחמה: מה בשבילי.

ז'קו: מחר, אני עוד לא יודע איך, אני אביא לך עוד חמישים.

נחמה: רגע אחד...

ז'קו: את שחררת אותי מהחבל, אני אשחרר אותך מבעלך, ויותר אני לא חייב לך כלום.

נחמה: גם קודם לא היית חייב לי כלום.

ז'קו: הייתי.

נחמה: חשבתי שאתה כועס עלי בגלל שהצלתי אותך... * מה פתאום שאני אקח ממך כסף?

ז'קו: תיקחי, תתני להוא שדומה לבעלך ושלוש על ישראל

נחמה: מאיפה לך כ"כ הרבה כסף?

ז'קו: פיצויים. (יוצא, מבחוח) מחר אני אביא לך עוד חמישים.

תמונה 8 – רחוב

אימו של ז'קו ממתינה בקוצר רוח, עם מזוודה. נכנס ז'קו

ז'קו: עוד לא באו?

אמו: מה נראה לך? כמו כלבה אני מחכה ברחוב.

ז'קו: אל תדאגי, הם יבואו בכל רגע. לקחת הכל?

אמו: כן. הבאת לי את הפספורט?

ז'קו: לא. הסוכנות נסיעות יביאו לך אותו. את רק צריכה לחתום כאן וכאן.

אמו: מה זה?

ז'קו: זה לביטוח הרפואי, אם חס וחלילה יקרה לך משהו בטורקיה.

אמו: (חותמת) זה מה שאתה מאחל לי?

ז'קו: מה פתאום אמא? יהיה לך כיף, הכל משולם, הכל מסודר, תכירי המון חברים חדשים. זה טיול מיוחד לגיל הזהב. את מאוד תיהני.

אמו: את זה אני אראה.

ז'קו: הנה הם מגיעים, תעשי חיים אמא.

אמו: תשקה את העציצים.

ז'קו: אני אשמור לך על הבית.

יוצא, נכנסים שני אחים של בית אבות

אח א': (לאח השני) אמרו שיהיו איתה בעיות, שהיא דפוקה בראש.

אח ב': תהיה עדין.

אח א': (לאמא) שלום, את שמחה נחמיאס?

האם: כן, אני.

אח ב': באנו לקחת אותך.

האם: אני מוכנה. הבאתם את הפספורט שלי?

אח א': גברת, למקום שאת הולכת לא צריך פספורט.

האם: בטח שצריך, איך איכנס לטורקיה בלי פספורט?

אח ב': (לחברו) בעדינות.

אח א': איזה בית אבות?

אח א': "שער הרחמים" בבאר שבע. מקום מצוין.

האם: מה מקום מצוין? זה גיהינום שם, חברה שלי רחל מתה שמה כמו כלבה, חס וחלילה, זה טעות, אני לטורקיה נוסעת... ז'קו, ז'קו!

אח ב': גברת, את שילמת דמי קדימה והתקשרת שנבוא לקחת אותך...

האם: אני לא התקשרתי! אני רק בבית שלי אמות! אתה שומע, בבית שלי! ז'קו ז'קו.

אח ב': אמרתי לך בעדינות, לא? ע-די-נות. כל כך קשה? קדימה.

מרימים אותה בקלות וגוררים אותה החוצה, נכנסת נחמה

נחמה: מה אתם עושים? תעזבו אותה.

יוצאים עם האמא. נכנס שכן

שכן: מה קורה פה? מה זה הצעקות?

נחמה: לא יודעת, פשוט חטפו אותה...

רעש של אוטו מתרחק. נחמה יוצאת אחריהם, נכנס ז'קו...

ז'קו: שלום בליטי. נו ארגנת את הכסף?

שכן: הכסף אצלי אבל... מה זה היה? אמא שלך צעקה כאילו דרס אותה עדר של ג'מוסים...

ז'קו: לא יודע, עכשיו באתי.

שכן: אמרת לי שהיא רוצה ללכת לבית אבות.

ז'קו: רוצה? כבר שנה היא מנדנדת לי. כל החברות שלה שם.

שכן: אז למה היא צעקה?

ז'קו: (מסמן על ראשו) אתה יודע איך זה בגיל הזה.

שכן: לא יודע ז'קו, אני כבר שנים רוצה להרחיב אצלי, מצד שני קצת לא נעים לי...

ז'קו: היא ביקשה ממני למכור את הדירה, איך אתה חושב היא תשלם על הבית אבות?

שכן: היא נתנה לך ייפוי כוח למכור?

ז'קו: מה אתה עושה צחוק? (נותן לו את הנייר שהחתים עליו את אמו)

שכן: (בוחן) נראה לי בסדר גמור.

ז'קו: מה אתה חושב שאני אסדר אותך בליטי? אתה שכן, שכן לפעמים זה יותר ממשפחה, תאמין לי. איפה הכסף?

השכן נותן לו מעטפה

שכן: כנס פנימה, נשתה קפה, נחתום חוזה. (צועק פנימה) סוולנה, תשימי מים, ז'קו מוכר לנו את הדירה של אמא שלו!

שכנה (מבחוץ) למה מה קרה לזקנה?

ז'קו נסעה לדיסנילנד

השכן יוצא, נכנסת נחמה.

נחמה: ראיתי הכל.

ז'קו: זה בשבילך. חמישים אלף.

נחמה: שישרפו לך הידיים לפני שאני אגע בכסף זה. איך עשית דבר כזה לאמא שלך?

ז'קו: הייתי צריך את הכסף.

נחמה: לאמא שלך?

ז'קו: איזה אמא שלי? את בעצמך שמעת, היא אמא של ז'קו שמת תינוק. לי אין אמא. השנאה ילדה אותי.

נחמה: אני רואה. תדע לך שאני אברר ואחזיר למי שצריך את מה שנתת לי אתמול, מי יודע מה עשית לאנשים בשביל הכסף הזה.

ז'קו: זה הגיע לכל אחד ואחד מהם.

נחמה: כל הכבוד ז'קו, ניצחת, עכשיו אני באמת מצטערת שהצלתי אותך.

ז'קו: חכי רגע.

נחמה: לא רוצה לראות אותך יותר. (יוצאת)

ז'קו: (צועק אחריה) תראי אותי היום בטלוויזיה! .

תמונה 9 – אולפן טלוויזיה

רגע לפני שידור חי. ז'קו וגאולה יושבים על כסאות. נותנים ידיים. אות הפתיחה של התוכנית, קריין מכריז קריין: קהל נכבד, ורוד, עם ורדה פינק!

(ורדה נכנסת לקול מחיאות כפיים, מתיישבת לידם)

המנחה: תודה תודה, ערב טוב וברוכים הבאים ז'קו וגאולה נחמיאס – (כפיים)

ז'קו + גאולה: תודה.

המנחה: כולנו שמחים לפגוש אותך כאן, בריא, מחייך... לפני שניגע במעשה שעשית, החדשות החמות הן שאתה הישגת מניות שליטה לפועלים במפעל... (כפיים)

ז'קו: זה נכון, אפילו שאף אחד מהם לא הזיז אצבע למעני כשפיטרו אותי, וכולם חזרו לעבוד כאילו כלום...

המנחה: איך עשית את זה?

ז'קו: בלי להיכנס לפרטים, זה קשור לאיזה מקרה שאבירם גאון מנהל המפעל הקודם...

גאולה: זה שפיטר אותו, כמו כלב הוא זרק את ז'קו שלי.

ז'קו: תודה גאולה, אז גאון שלח את יו"ר ועד העובדים, החבר שלי אלקלעי דרך אגב, להצית מחסן כדי לקבל כסף מהביטוח... מה זה חשוב? אני במקום לכעוס על הפועלים הוצאתי ממנו בשבילם (מוציא את המכתב המוזהב) את חתיכת הנייר הזאת, שנותנת לכל פועל במפעל חבילת מניות בשווי של חמישים שישים אלף שקל, בערך.

גאולה: לב זהב יש לו, זהב!

(מחיא אות כפיים. מוציא מצית ושורף את המכתב)

מנחה: מה אתה עושה?

ז'קו: לכל החברה'ה במפעל, ממני ז'קו, באהבה בוערת.

גאולה: כל הכבוד ז'קו, לא מגיע להם! אני רוצה לנצל את ההזדמנות, ולהגיד לכל האנשים שפגעו בז'קו שלי, ופגעו בו קשה, שגם הם ינצלו את ההזדמנות, ויתביישו להם! אם זה המנהל הזה, או העובדים במפעל, או החבר שלו אלקלעי. כמה אפשר לדרוך עליו כמה? לא פלא שהוא עשה את מה שהוא עשה. ריבונו של עולם כמה מכות יכול בן אדם לחטוף? איפה הבושה של האנשים? איפה הרגישות? גם אני היום מצטערת שלא הייתי מספיק קשובה ותומכת בבעל שלי, אפילו שסבלתי בגללו הרבה מאוד...

ז'קו: זה נכון, אני גרמתי לך הרבה צער...

גאולה: אני סלחתי ז'קו (מחיא אות כפיים)

ז'קו: סתם התנהגתי בטיפשות. היום אני מוכן לקבל את התינוק שלך כאילו שהוא הילד שלי...

מנחה: (עטה על המציאה) סליחה ז'קו, מה זאת אומרת "כאילו"?

ז'קו: את מבינה ורדה, אני עקר, והיא עשתה לי הפתעה, ונכנסה להיריון מגבר זר, בעצם לא זר, חבר שלי אלקלעי דרך אגב, ואני, במקום לקבל את זה יפה עשיתי לה סקנדל...

גאולה: (המומה, מנסה להוציא קול) ז'...

ז'קו: מה חמודה?

גאולה: איך אתה...

ז'קו: איך אני מה נשמה?

מנחה: איך אתה באמת יכול להוכיח האשמה כזו?

ז'קו: בקלות (נותן למנחה ניירות) אלה תוצאות הבדיקות זרע שעשיתי.

המנחה: (קוראת) לפי מה שכתבו כאן: "עקרות מוחלטת. אין ביכולתו של הנבדק להפרות".
גאולה?!

גאולה: זה לא הבעל שלי!

המנחה: סליחה גאולה, את יצאת מדעתך? בוודאי שזה...

גאולה: זאת מפלצת שבאה מהעולם של המתים, אתה נראה כמו ז'קו אבל אתה
מפלצת, מפלצת נכנסה לו בנשמה, הצילו מפלצת!

המנחה: אני מבקש ממך להירגע! (גאולה ממשיכה להשתולל) תוציאו אותה!
שני מאבטחים גוררים את גאולה הצורחת החוצה

המנחה: צופים יקרים, הדרמה כאן היא אמיתית, לא מבוימת, זה הדבר האמיתי. כן
ז'קו.

ז'קו: תודה חמה במיוחד לך ורדה, שהנצחת את הרגעים הקשים ההם ונתת לי
הזדמנות לספר את הסיפור שלי...

המנחה: בשביל זה אני כאן, למענך, למענכם!

ז'קו: נכון שהייתי צריך להבטיח לך להתאבד בשידור חי...

המנחה: שקר!

ז'קו: וגם שילמת לי 100,000 שקל בשביל זה...

מנחה: לא היו דברים מעולם.

ז'קו: והאמת? בכיף הייתי עושה את זה, אבל הפעם הבטיחו לבוא לקחת אותי, אז
למה להתאמץ?

מנחה: אני מצטערת צופים יקרים. זה חלק מהסיכון שאנו נוטלים על עצמנו
בשידור חי. אין שום יסוד להאשמה המגוחכת שלו כאילו...

מפעיל את הטייפ שלו, נשמעת השיחה הקודמת בין המנחה

לז'קו

המנחה: אתה מתכוון... ממש להתאבד, בשידור חי?

ז'קו: כן. אני לא אלכלך את הריהוט, אם זה מה שמדאיג אותך.

המנחה: מעניין מאוד...

ז'קו מכבה את הטייפ

המנחה: קאט! קאט! קאט!!!

נמלטת בוכייה מהאולפן, ז'קו פונה למצלמה.

ז'קו: זהו. תודה רבה לכולם, לכל האנשים שרואים אותי עכשיו, אני מקווה שנהייתם ושצחקתם טוב. שתשרפו כולכם. יאללה לפרסומות.

תמונה 10 – הבית של נחמה. למחרת.

ז'קו שוכב על כסא נוח, נכנסת נחמה ותבשיליה

נחמה: שרפת את כל הימים האחרונים על אנשים אחרים. כלום לא עשית למען עצמך. לא נהנית, לא בילית, לא ראית כלום. היית יכול להקיף את העולם, היו לך מיליון מקומות ללכת אליהם, היה לך כסף, היה לך... במקום זה נתת לרוע להשתלט עליך לגמרי. נהיית יותר גרוע מאלה שעשו לך רע, ולא הרווחת מזה שום דבר. רק הפסדת.

ז'קו: מה הפסדתי?

נחמה: את כל מה שהיה יפה וצודק אצלך והיה לך הרבה. כל פעם שעשית רע למישהו אחר – עשית קודם כל רע לעצמך, הרסת עוד חלקה טובה בנשמה שלך. עכשיו כבר אין לך יותר במי לנקום, נגמרה לך השנאה לפני החיים, מה תעשה?

ז'קו: אנוח.

גאולה: מעייף להיות רשע?

ז'קו: אין לך מושג כמה. אני אנוח ואחכה לו בשלווה. מעניין איך הוא יבוא, המוות שלי...

נחמה: ראיתי בטלוויזיה כמה רזה נהיית.

ז'קו: אין לי תיאבון.

נחמה: תסתכל על הגינה, תראה כמה עשבים, כבר הרבה זמן אני רוצה לשתול שם פרחים...

(פאזזה, ז'קו לא מגיב)

נחמה: היום בבוקר קיבלתי גט.

ז'קו: מה?

נחמה: קיבלתי גט.

ז'קו: מההוא שדומה לבעלך? איך הוא הסכים?

נחמה: הוא לא הסכים, מאיפה היה לי 250,000 לתת לו?

ז'קו: היה לך.

נחמה: לא היה לי. לקחתי שכן לי, שלא שדומה בכלל לגבריאל, נתתי לו התעודות
זהות של גבריאל וחמש אלף שקל...

ז'קו: וזה עבד?

נחמה: כמו כלום.

ז'קו: איך?

נחמה: דיין אחד היה עיוור, הדיין השני קיבל ממני כסף.

ז'קו: (ציני) אבל נחמה, זה ההפך מכל מה שאת מאמינה.

נחמה: אתה נתת לי את האומץ.

ז'קו: נחמה תשכבי איתי.

נחמה: מה?

ז'קו: את לא עשית את זה עשר שנים, אני הולך למות כל רגע.

נחמה: אני לא חכייתי עשר שנים לעשות את זה ככה, כמו גנבים. יש לך עוד הרבה
מה לעשות לפני.

ז'קו: אין לי זמן.

נחמה: תחזיר את הכסף לאלקלעי. ותן לאשתך לחזור לבית. אתה אוהב אותה?

ז'קו: לא.

נחמה: אתה רוצה לחיות איתה?

ז'קו: לא.

נחמה: אז מה איכפת לך שתהיה מאושרת? זה הסיכוי האחרון שלה ללדת. תן לה.

ז'קו: לא.

נחמה: בטוח נשאר לך איזה פירור אחד של אהבה גם בשבילה. תחפש ותמצא
הפירור הזה, ז'קו. בשבילי.

ז'קו בסדר

נחמה: אם תוכיח לי שהלב שלך כבר לא שחור על העולם, ואם תתגרש מאשתך, אז אולי, אולי, אני אתן לך עוד הזדמנות לשתול את הוורדים בגינה שלי...

ז'קו: מאוחר מדי בשבילי, נחמה.

נחמה: עוד פעם השטויות האלה? אף אחד לא יכול לדעת כמה זמן יש לו. זה הפחד של החיים וזה היופי שלהם.

ז'קו: בואי ניסע מפה. תתפטרי מהעבודה שלך...

נחמה: אני כבר התפטרתי. ישר אחרי הרבנות. לא יכולתי לחזור למודעות אבל ביום כזה.

ז'קו: ניסע למקום שאף אחד לא מכיר אותנו, ושם פשוט נחיה ו...

נחמה: ודי כבר עם המחשבות על המוות.

ז'קו: הכל היה שטות אחת גמורה, הזיות. לא שבוע ולא בטיח. יהיו לנו חיים ארוכים ביחד.

אלקלעי נכנס

אלקלעי: ז'קו.

ז'קו: מלאך המוות.

נחמה: איזה מלאך המוות, זה החבר שלך...

ז'קו מסתובב אליו. אלקלעי שולף אקדח, חוזר אל נחמה

ז'קו: אני אוהב אותך (מסתובב אליו) אני מוכן אלקלעי.

אלקלעי: זה הסוף שלך, הנה הסוף שלך.

נחמה: לא! הוא יחזיר לך את הכסף...

ז'קו: נחמה...

נכנסת בין אלקלעי ז'קו בדיוק כשאלקלעי יורה. סופגת את

היריות ונופלת. אלקלעי המום. ז'קו בודק את נחמה)

אלקלעי: אני... אני...

ז'קו: אתה אידיוט שלא יודע לעשות כלום כמו שצריך. למה אתה מחכה? תהרוג אותי כבר.

אלקלעי: אני... אני... לא יודע מה נכנס בי.

ז'קו: הרסתי לך את החיים, תהרוג אותי כבר בן זונה, זה בסדר, יש לך זכות, תהרוג אותי!

אלקלעי לא זז

ז'קו: גם כן רוצח שלחו לי... עוד פעם אני צריך לעשות את זה לעצמי. לוקח ממנו את האקדח, ויורה בעצמו בלב, אלקלעי בורח

תמונה 11 – הבית של נחמה

נכנסים הפקיד הבכיר ושני עוזריו עם סנדוויצ'ים ביד, מתבוננים באדישות בשתי הגויות.

פקיד בכיר: ביצה קשה ביצה קשה ביצה קשה, כל פעם שאנחנו יוצאים לסיור כתובות – הפוסטמות שמים לנו ביצה קשה. תשברו את הביצה תעשו חביתה – זה לא.

פקיד א': הלחם לא טרי.

פקיד ב': זה לחם? זה קלקר.
פקיד בכיר: נו תיקחו אותם כבר, למה אתם מחכים, אם נזדרז אולי נספיק לארוחת צהרים. מה נותנים היום, בשר?

פקיד א': הלואי, נסיכת הנילוס.

פקיד בכיר: אז אין מה למהר.

שני הפקידים בועטים קלות בנחמה ובז'קו. הם מתעוררים

פקיד בכיר: נו קדימה, הולכים.

ז'קו: (לנחמה) מה נדחפת? כל פעם את נדחפת... הוא בא לקחת אותי, מה נדחפת?

פקיד בכיר: איזה ריח טוב...

ז'קו: (גאולה) אלה עובדים לפי הבטן. אתם רעבים?

פקיד ב': מתים, מהבוקר אנחנו אוכלים ביצים קשות.

פקיד בכיר: אפילו אש"ל למנה פלאפל אנחנו לא מקבלים.

ז'קו: תרשו לי.

ז'קו לוקח מהידיים את הסנדוויצ'ים והביצה וזורק. לפני שהם מוחים הוא מרים את המפה מעל העגלה עם הסירים, פותח

אותם ומזמין את הפקידים, הפקידים מתנפלים בשקיקה על האוכל

פקיד בכיר: (על איזה סיר) מממה זה הדבר הנפלא הזה?

נחמה: זה קציצות בשר עם פול ירוק, זה מרק רגל, עלי גפן ממולאים, סלט חצילים, סלט גזר חריף, זה חריימה מדג לוקוס, וזה מעמול, לקינוח.

ז'קו: בתיאבון.

נחמה: טעים לכם?

שלושתם: מmmm...

פקיד בכיר: גבירתי, תרשי לי לנשק את הידיים שהכינו את האוכל הזה.

מנגב את פירו ומנשק את ידיה

פקיד בכיר: יש באוכל הזה תבלין נדיר...

פקיד א': זעפרן?

פקיד בכיר: אהבה.

ז'קו: תראו, יש פה טעות. זה שהיה צריך להרוג אותי – הרג אותה במקום.

פקיד בכיר: תבדקו את זה תכף ומיד. מה שמך גבירתי?

נחמה: נחמה יפרח.

פקיד ב': (בודק ברשימה) לא, זאת לא טעות. השם שלך ברשימה. האמת שהיית צריכה למות בתאונת דרכים, אבל בגלל שאנחנו עכשיו בקיצוצים, הבאנו אותכם ביחד.

ז'קו: אבל היא לא קשורה לעניין!

פקיד א': מצטערים יש עלינו בקורת...

פקיד בכיר: איזה שטויות, תן לי את הרשימה...

פקיד ב': אבל אדוני, השם שלה ברשימה.

פקיד בכיר: (שופך מעט רוטב על הרשימה) אופס, נשפכה חרימה על הרשימה. אי אפשר לראות כלום. מה תעשה?

פקיד א': גם ככה יש לנו יותר מדי עבודה.

פקיד ב': באמת אין זמן לנשום.

נחמה: (לפקידים) תגידו, אתם מלאכים?

פקיד בכיר – לא גבירתי, אנחנו פקידים.

נחמה: איפה אלוהים? (הפקידים מתבוננים בה בהשתוממות) אלוהים!
בורא עולם, הקדוש ברוך הוא, איפה הוא?

פקיד בכיר: (מסתכל למעלה) שמה, לא?

נחמה: ואיפה אמא שלי? ואבא שלי? וכל האנשים האחרים שמתו?

פקיד א: אנחנו לא מדור לחיפוש קרובים.

ז'קו נראה לך שמאלה תקבלי תשובות?

פקיד בכיר: אנחנו זזים, גבירתי, 3000 שנה שאני אוסף פגרים, ירקו עלי, קיללו אותי, מעולם לא הזמינו אותי לאכול, ובטח לא אוכל כזה. אם יש משהו שאני יכול לעשות למענך...

נחמה: יש

פקיד בכיר אבל אל תשכחי שאנחנו רק פקידים

נחמה תנו לו להישאר.

פקיד בכיר מבחינתי? זה הוא שעשה לנו את המוות כדי שנבוא לקחת אותו

פקיד א את הזיתים הכי טובים הוא קלקל לנו.

נחמה (לז'קו) תשאר, מה בוער לך?

ז'קו בשביל מה?

נחמה תענה בעצמך הפעם.

ז'קו בשביל לשתול פרחים?

נחמה תשובה נכונה.

ז'קו ונחמה מתנשקים

פקיד א סליחה, אפשר... טייק אווי?

נחמה בבקשה תיקחו הכל

הפקידים אוספים בחופזה את האוכל

פקיד ב': (רוטן לחברים שלו) איפה אלוהים ואיפה אמא שלי ולאיפה הלך הכלב שלי?

פקיד בכיר: אל תהיה רשע. בסך הכל בני אדם. כל החיים הם לא מבינים למה, מה נשאר להם חוץ מלהאמין שבמוות תהיה להם תשובה? איזו תמימות

הא? (גרפס) אל תשכח את הגזר!

תמונה 12 – אפילוג . המפעל

ז'קו ישן מול הארגזים הנערמים, נכנס אלקלעי, עוצר את הפועלים, מנער את ז'קו

אלקלעי: ז'קו, ז'קו, ז'קו!!!

ז'קו: (מתעורר) הא?

אלקלעי: מה קורה איתך? נרדמת? הכל מתפזר.

ז'קו: (מופתע) אלקלעי? את הרגת אותי.

אלקלעי: עוד לא, אבל זה בדרך. תמשיך לחלום תמצא את עצמך בלשכת העבודה. תאסוף תאסוף.

(אוספים ארגזים)

אלקלעי: אתה עובד שעות נוספות היום?

ז'קו: כן.

אלקלעי: יופי.

(ז'קו עוצר)

ז'קו: מה יופי בזה?

אלקלעי: זה... זה טוב למשכורת.

ז'קו: איך זה שעשר שנים אנחנו עובדים יחד, ופעם אחת לא יצא לנו לעבוד שעות נוספות ביחד?

אלקלעי: לא יודע, ככה יצא.

ז'קו: יכול להיות שבזמן שאני עובד שעות נוספות...

אלקלעי: מה?

ז'קו: אתה וגאולה...

אלקלעי: מה אני וגאולה?

ז'קו: שום דבר, אני פשוט... פשוט חלמתי, זה הכל.

אלקלעי: אז תתעורר ז'קו, שלא יהיו צרות. טוב אני זז. נתתי לך את המספרים
 נכון? אל תשכח לשלוח, פרס ראשון שמונה מיליון.
 אלקלעי יוצא, ז'קו נשאר מהורהר ומוזאג. לבסוף הוא מבטל
 את המחשבות הרעות, מחייך בהקלה וחוזר לעבוד. קול
 מהרמקול

קול: ז'קו... מה שמו? ז'קו נחמיאס, גש בבקשה למשרדי ההנהלה דחוף. ז'קו

נחמיאס גש בבקשה למשרדי ההנהלה.

ז'קו קופא על מקומו. פניו מתמלאות אימה. נכנס לאחד
 הארגזים.

סוף